

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ Κ'ΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ : Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δραχμαὶς 6. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκα χουσαῖ 7.

Ἔτος Α.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὀδὸς Πετράκη, ἀριθ. 15 β (πλησίον Μητροπόλεως)

Ἀριθμ. 21

15 Ἰουλίου 1898

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεατρικὴ Σκιαγραφίαις Ἐρμανν Σούδεμανν, ὑπὸ Δ. Π. Ταγχοπούλου. — Ὁ ἀπόστρατος, (συνέχεια), διήγημα Χρ. Χρηστοβασίλη. — Τὸ Σύννεφο, ποίημα Στεφ. Μαρτζώκη. — Ἐρχοὺ νὰ κλαῖμε, διήγημα Ἀνδρ. Α. Ἀβούρη. — Ἀπὸ τὰ πα ἄπωνα, «Διπλῆ μετάληψις», ποίημα Γ. Σαγιαζῆ. — Α. Ζολᾶ, Διὰ μίαν νύκτα ἔρωτος, (συνέχεια). — Μυρολόγι, ποίημα Χρ. Χρηστοβασίλη. — Πικροδάφνες, «Ἡ κηψομάνα», ποίημα Ι. Π. Ἰωαννίδου. — Ἀπ' τὰ γλυκοχαράματα, «Ὁ λιποτάκτης», ποίημα Σπ. Ματσούκα. — Ἡ ποιμενίς, (συνέχεια καὶ τέλος), διήγημα Λυμπ. Κωστοπούλου. — Βουκολικά, «Ὁ θάνατος τοῦ Μόσχου», ποίημα Κ. Παπαδοπούλου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΕΜΠΟΡΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

1898

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ
 Οίνου και αινώπνευματωδών
Κ. ΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ & Ι. ΒΛΑΣΤΟΥ

ΟΙΝΟΙ

Οί εκλεκτότεροι, γνησιώτατοι εκ γνησίας σταφυλής 'Ελληνική μελανες και λευκοί, επιτριπέζιοι και επιδέρπιοι, παντός είδους κατά τό ύπιδείγμα της ευρωπαϊκής τέχνης, τιμηθέντες **διὰ τοῦ χρυσοῦ βραβείου** ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἐκθέσει τῶν Βρυξελῶν, ἀληθῆς νέκταρ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν.

ΗΛΥΓΟΤΑ (LIGUEURS)

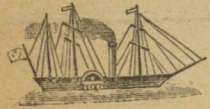
"Ολα ἀνεξαιρέτως τὰ ευρωπαϊκά. Κονιάκ, Σαρτρέζ, Βενεδικτίνη, Κερασό, Κινυμελ κλπ. κλπ. ἀνώτερα και ἐκείνων κατά τήν ποιότητα, ὡς κατασκευαζόμενα ἀπό οἰνώπνευμα σταφυλής.

ΜΑΣΤΙΧΑ ΚΑΙ ΟΥΖΟ

τὰ ὁποῖα ἔχουν τήν θαυματουργόν ιδιότητα νά κάμουν τοῦς μελαγχολικούς εὐθύμους και τίς ἄνευ ὁ ἐξέως γαστριμόργους. Ὑποκατάστημα εἰς τήν πύρρ τὰ Χαυτεῖα ὁδόν Λ. κοῦρ-γού ἀριθ. 5, κάτωθεν τοῦ Ξενδοχείου Μακεδονίας.

Γ. Π. ΚΥΠΡΑΙΟΣ

ΝΑΥΛΟΜΕΣΙΤΗΣ
SENSALE MARITIMO
 Λάρνακι (Κύπρου)

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΩΤΗΡΙΟΝ

"**Η ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ**,"

Ἰωάννου Ἀράννου

ΕΝ ΣΥΡΩ

"Ἀλλά δὲν εἶναι μόνον Κουρείον· εἶε Μουσεῖον, εἶνε Ἀναγνωστήριον, εἶνε Βιβλιοθήκη, εἶνε τέλες ὅ,τι θέλετε. Πρέπει νά τό ἐπιπέτηται πᾶς μεταβαίνων ἐν Σύρῳ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑΣ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ

ΚΩΝΣΤ. Χ. ΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδός Παρῶν ἀριθ. 51

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

Ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου

Πωλοῦνται ἅπαντα τὰ διδασκτικά βιβλία, μυθιστορήματα, ἱστορικά και ἐπιστημονικά βιβλία κλπ.

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΕΜΕΡΤΖΑΚΗ

Πωλοῦνται και ἐπισκευάζονται Κώδωνες ἤλεκτροκοί, Τηλέφωνα, Κρύσταλλα και Τζάμια διάφορα διά καθέπτρας, παράθυρα κλπ. Φανεί χρωματιστοί διάφοροι δι' ἀτμόπλοια και πλοῖα. Πηξίδες κλπ. κλπ. τοῦ είδους των εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδειχόμενας συναγωνισμῶν. Δέχεται παραγγελίας ἀπό ὅλων τῶν κόσμων.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΡΕΤΣΙΝΑ

Ἐν Ἀθήναις Ὁδός Αἰόλου 51. Ἀπίστευτος εὐθηρία.

Ὁλομάλλινα — Ὁλομάλλινα

Ὑποστηρίζετε τήν ἐγγώριον βιομηχανίαν

Κατάστημα Νεωτερισμῶν
ΔΕΙΜΕΖΗ & ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ

Πρόφον Ι. Μουφεράτου

Εἶδιν πρῶτης τάξης παντός είδους

133 Ὁδός Ἐρμού 133

Γεώργιος Ταυρῆς. Ἐργολάβος δημοσίων και δημοτικῶν ἔργων, ἀναλαμβάνει παντός είδους οἰκονομικάς ἐργασίας εἰς τιμὰς συμφερούσας. — Πληροφορία εἰς τό Γραφεῖόν μου: και ὁδός Ἡσιόπου, 14.

ἈΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΔΩΔΙΜΑ ΕΙΣ ΤΟΥ
Ε. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ὁδός Σερίφ-Πασσᾶ, Ἀλεξάνδρεια (Αἴγυπτου)

ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ «Τὸ Ἄστυ»

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Ἐμμανουὴλ Παχούρη

Μοναδικὸν εἰς τό είδος του

Τὰ ἐλαφρότερα καπέλλα Ἀγγλίας και Γαλλίας και εἰ ὠραιότεροι λαιμοδέται, και ἐν γένει ἅπαντα τὰ ἀνδρικήα είδη εἰς τιμὰς και ποιότητας **ἐξαιρετικάς.**

Νικόλαος Νικολοῦδης παθολόγος και παιδίατρος, ὁδός Ἡρακλείου, 8. — Δέχεται 2—3 μ. μ. κατ' οἶκον και 11 π. μ. εἰς Φαρμακείον Ρουσσόπουλου ὁδός Σόλωνος ἀριθ. 1.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ

Σ. ΔΑΟΥΛΑ

Καθαριότης και περιποίησης

5—Ὁδός Εὐαγγελιστρίας—5

ΝΕΥΡΙΚΑ ΚΑΙ ΦΡΕΝΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Γ. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Ὁδός Κολοκοτρώνη.

Ὁρρι ἐπισκέψεων 10—12 π. μ. 6—8 μ. μ.

ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΙΩΣΗΦ ΜΑΡΑΒΕΛΑΚΗ

Ὁδός Σταδίου

Εἰς τό κατάστημα τοῦ κ. Μαραβελάκη εὐρίσκετε τὰ γνήσια χιακὰ προϊόντα, Λουκούμια Σύρου, οἶνον μέλινα Κρήτης, πρὸς δὲ ἄκραν περιποίησιν και καθαριότητα.

Δίδεται και καφές.

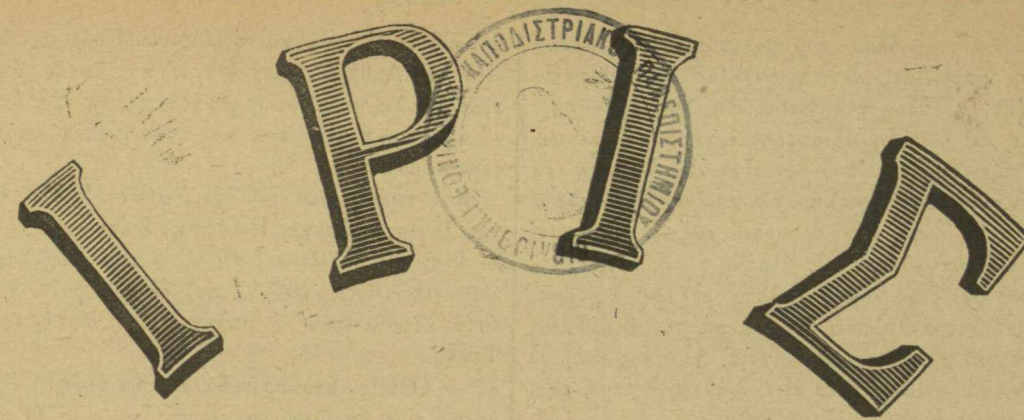
Κατάστημα Νεωτερισμῶν

Ν. ΣΑΡΤΣΕΝΤΟΥ

Ἐν Ἀθήναις, ὁδός Ἐρμού.

Εἰς τό πλουσιώτατον κατάστημα τοῦ κ. Ν. Σαρτσέντου θά εὐρηται ἅπαντα τὰ είδη τῆς πολυτελείας, ἀρώματα, γάντια, ὀμβρέλλας, και ὅ,τι δήποτε ζητήσετε.

Θ. ΔΙΒΑΘΥΝΟΣ ράπτης, ὁδός Πετράκη ἀριθ. 3, ἐν Ἀθήναις. κτῶναι χωρίς νά γδύνη.

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀριθ. 21

Ἔτος Α'

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
 Διὰ τήν Ἑλλάδα δρ. 6—Διὰ τό Ἐξωτερικόν φ. γ. 7

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 13 Ἰουλίου 1898

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 Κ. Φ. ΚΑΛΔΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΕΣ

ERMANN ΣΟΥΔΕΡΜΑΝΝ

"Ὑστερ' ἀπό τήν Τιμή τοῦ Σούδερμανν, εἶδα 'στό θέατρο τοῦ Τόχα δύο ἐπίσης ἐκλεκτά ἔργα: τήν *Νιόβη* και τὸν *Ἡθοποιὸ Κῆν* και παρετήρησα ἕνα περίεργον ψυχολογικὸ φαινόμενο, ποῦ συνέβαινε μέσα μου. Ἐβλεπα τοῦς ἠθοποιούς με τὰ κιστούμια, ποῦ φοροῦσαν στήν «Τιμή», και ἄκουγα νά βγαίνουν ἀπ' τό στόμα τους τὰ λόγια τῆς «Τιμῆ» και τόσο εἶχα ἀφαιρεθῆ ποῦ εἶταν εἶδα στὸν «Ἡθοποιὸ Κῆν» τὸν Γιάννη Βονασέρα —τὸν γέρω Χαϊνέκε τῆς «Τιμῆς»— νά βγῆ 'στὴν

σκηνή ὡς πρίγκηψ τῆς Οὐσλλίας, λιγυρός νεανίας με ξανθὴ γενειάδα και με κομψότατο φρόκιο, μούρθε νά φωνάξω:

— Βρὲ τὸν γέρω-Χαϊνέκε! Εἶδες ἐκεῖ τὸν Παλιγγέρο! με τὲς σαράντα χιλιάδες μάγκα, ποῦ τοῦ ἔδωκε ὁ Μίλιγκ, γιὰ νά πληρώσῃ τὴν τιμὴ τῆς κόρης του τῆς Ἀλμας, ξανάνειωσε ὁ κανάγιας και 'φόρεσε και φράκο!

Σωτὴ ψευδαίσθησις, ἴλλουζιόν. Τόσο εἶχε καταλάβει τὸ πνεῦμά μου τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τοῦ Σούδερμανν, ποῦ πῆγα νά πιστέψω, — και τὸ πλάτεψ— πῶς ἄλλο δρᾶμα—ἔστω και καλλίτερο— δὲν 'μπορεῖ ν' ἀποτυπωθῆ πειὰ μέσ' στοῦ μυαλό μου, γιὰτ' ἡ φωτογραφικὴ πλάκα του εἶναι κατελιημμένη ὅλη ἀπὸ τὲς θαυμάσιες και ἀνεξίτητες σκηνῆς τῆς Τιμῆς.

Δὲν εἶν' ἐνθουσιασμός τῆς στιγμῆς αὐτός. Εἶν' ἀποτέλεσμα μελέτης και σκέψεως. Τέσσερες φορές τὸ εἶδα παριστανόμενον και διπλάσιες φορές τὸ διάβασα· ἂν εἶχα δὲ τὸ εὐτύχημα νά ἔχω μέσα μου τὸ δαιμόνιο τοῦ Πανάγου—ὄχι τὸ κουρευτικόν, εὔτε τὸ ἀντιπιτυριῶδες, ἀλλὰ τὸ δραματικόν— θά τό 'αύλαγα σὲν εὐαγγέλιο κατ' ἀπ' τὸ προσκέφαλό μου και θά τό 'μελετοῦσα, ἂν ὄχι κάθε μέρα, μιὰ φορὰ τοῦλάχιστον τὴν ἑβδομάδα.

Γιὰτὶ ὅσο τὸ διαβάσεις, τόσο τὸ αἰσθάνεσαι, και 'ὅτο τὸ ἔρευνᾶς ἐπισταμένως τόσο 'βρίσκεις νέα πράγματα—νέα πηριάντια ἤθελα νά 'πῶ— ποῦ 'στὴν προηγούμενη ἀνάγνωσι σου εἶχαν ξεφύγει. Ἐπαθα ἕνα νόστιμο με τὸ ἀντίτυπο τῆς μεταφράσεως, ποῦ ἔχω 'μπροστά μου. Σὰν 'πῆρα νά τὸ διαβάσω γιὰ τρίτην ἢ τετάρτην φορὰ, 'σκέφθηκα νά πάρω στὸ χέρι μου και ἕνα μολύβι, γιὰ νά σημειῶνω τὰ μέρη, ποῦ θά μου 'καμναν περισσότερὴ ἐντύπωσι. Σημείωνα λοιπόν, 'σημείωνα και ἅμα 'τελείωσα τὴν ἀνάγνωσι και 'θέλησα νά 'δῶ ποῖα μέρη εἶχα σημειώσει, εὐρήκα ὅλο τὸ βιβλίον γεμάτο ἀπὸ κόκκινες μολυβιές. Οὔτε λέξι δὲν εἶχα ἀφήσει, γιὰτὶ και ἡ ἀπλουστερὰ λέξις και ἡ πειὸ ἀσημαντὴ φράσις ἔχει τὴ θέσι τῆς, κρύβει τὴν φιλοσοφία τῆς και δὲν εἶνε ἔτσι πεταμένη ἐκεῖ γιὰ νά συμπληρώσῃ κενὰ ἢ γιὰ φιγούρα μόνον. Ὁ φιλόσοφος, ὁ κοινωνιολόγος, ὁ δραματικὸς ποιητὴς και κάθε ἄνθρωπος ἀρεσκόμενος νά φιλοσοφῆ και νά σκέπτεται 'μπορεῖ νά βγάλῃ ὀλόκληρη μελέτη ἀπ' αὐτήν.

Ἡ «Τιμή» εἶνε παγκόσμιο ἔργον· ὁ Σούδερμανν δὲν ἔγραψε γιὰ Γερμανούς μόνον, ὅπως ἐνόμισαν και ἔχουν τὸ τουπέ και νά τὸ γράφουν μερικοί, ποῦ δὲν τὸ ἐνοιώσαν. Ἡ «Τιμή»

του Σούδεραμαν είνε ή τιμή όλου του πολιτισμένου κόσμου, όλης τής σημερινής κοινωνίας, με τās γελοίας και ταρταρυνικές προλήψεις της, με όλον τόν βορβορώδη έγωισμόν της, με όλην τήν σάπια και δυσώδη αξιοπρέπεία της: τής κοινωνίας, που σιγματίζει εκείνον που δέν είχε να πληρώση τὰ χρέη του χαρτοπαιγνίου και έγκολπείται εκείνον που έκλειψε τὸ φως από τὸ στόμα δυστυχῶν ὄρφανῶν και νὰ γυρίζη μ' ἀμάξια και νὰ διδῆ μεγαλοπρεπεῖς έστράς: τής κοινωνίας, που τής χρειάζεται ὄχι ἕνας κόμης Τράστ, ἀλλὰ λεγεῶνες ὀλόκληρες τοιούτων ὑπερανθρώπων ὄντων, με τὸν βούρδουλα 'στό χέρι, για νὰ τήν μαστιγώσουν μέχρις αἵματος και νὰ τήν εξαναγκάσουν νὰ νοιώση ποιά είνε ἡ ἀληθινή τιμή της, και ποιά τιμή ὀφείλει νὰ τιμᾷ και νὰ δοξάζη.

Ο Γέρω-Χαϊνέκε δέν είνε Βερολινέζος· είνε ἄνθρωπος, κοινότητα μάλιστα τύπος ἀνθρώπου, που ἔμπορεῖ νὰ ζῆ και 'στό Παρίσι και 'στὴν Νέα Υόρκη και . . . στὴν Ἀθήνα ἀκόμη. Για σκεφθῆτε λιγάκι! Δέν ἐνθυμηθε κανένα γνωστὸν σας, που νὰ τοῦ 'μοιάζη; Καλά, τὸν 'βρήκατε, σύμφωνι λοιπόν. Ο Γέρω-Χαϊνέκε είνε τίμιος ἄνθρωπος· μάλιστα, τίμιος. Τὸ ἐπαναλαμβάνω και τὸ ὑπογραμμίζω. Εἶδατε πὼς τὸ φωνάζει 'στὴν τρίτη πράξι; Εἶμαι τιμημένος γέρος ἐγὼ, εἶμαι τιμημένος! Ἐμπορεῖ τώρα νὰ συγχωρῆ τὴν ἀτιμασθεῖσαν κόρη του Ἀλμαν και νὰ 'βρίζη και νὰ διώχνη τὸν γιό του, τὸν ἰσάγγελο Ροβέρτον, που τοῦ λέει πὼς πούλησε τὴν τιμὴ τής κόρης του για σαράντα χιλιάδες μάγκα 'στό σπῆτι τοῦ Μίλιγκ—ἀλλὰ φταίει καθόλου; ἔτσι ἀντιλαμβάνεται τὴν τιμὴ και ἔτσι τὴν ἐξασκεῖ. Κι' ἡ κυρὰ Χαϊνέκε, ἔ; για ἑθιμηθῆτε καμιά μάνα, που νὰ τής 'μοιάζη κι' αὐτῆς!

— Τὴν ἀνέθρεψα τίμα· σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι δέν ἔλαβε κανένα κακὸ παράδειγμα. Τὴν ἔστειλα εἰς τὸ σχολεῖο . . . Καὶ 'στὴν Ἐκκλησία πήγαῖνε . . . Κι' ὅταν ἔπερνε τὴν μετάδοσι, ἔχαιρόσουνα νὰ τὴν βλέπης νὰ στέκεται 'μπρὸς 'στό Ἅγιο Βῆμα με τὸ καινούργιο μαῦρο μεταξωτὸ φόρεμά της . . . κι' ὀ ἱεροκήρυκας ἔβγανε ἕνα συγκινητικὸ λόγο . . . τόσο συγκινητικὸ . . .

— Ἀλλὰ πὼς ἔμπορούσε κι' ἀνέχεσο νὰ ἔχη σχέσεις μ' ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο; . . .

— Δέν ἦτανε τόσο κακό!

— Τί φανταζόσουνα, ὅταν αὐτὸς τὴν συνώδευε ἀργὰ τὴν νύχτα;

— Ὅποιος κοιμάται δέν σκέπτεται τίποτε. Ἐπειτα κρατοῦσα και τὸ κλειδὸ τοῦ σπιτιοῦ . . .

— Κι' ὅταν ἐρχότουνε μ' ἀμάξι;

— Ἄ, ναι! . . . ἔλεγα πὼς πηγαίνει μαζὶ του . . .

— Πηγαίνει! μὰ ποῦ;

— 'Στὴν μπαρὰ· 'στό κονσέρτο . . . κι' ὅταν περισσεύουν και χρήματα, 'στό θέατρο, και τὸ κυλοκαῖρι· 'στὴν ἐξοχῆ . . .

— Μόνη;

— Μόνη! ὄχι! . . . με τὸν νέο!

— Ἄνευ τής συνοδείας τῶν γονέων της;

— Φυσικά! Ἡ μήπως θέλεις ἡ γρηὰ μητέρα της με τὰ ἀδύνατα γόνάτῃς νὰ τρέχη ἀπὸ πίσω ἀπὸ τοὺς νέους κουτσαίνοντας; Ἐνα κορίτσι πρέπει νὰ ξέρη ἀπὸ ὅλα, για νὰ κἀνη ὅ,τι πρέπει!

Δέν πιστεύω τὰ βαρυσήμαντα αὐτὰ λόγια νὰ 'βγήκαν ἀπ' τὸ στόμα μόνον Βερολινέζας μητέρας. Θὰ τὰ εἶπαν και θὰ τὰ λέγουν ἀκόμη και πολλές ἄλλες μητέρες, που ἔζησαν και ζοῦν σὲ βρεινότερα ἢ σὲ μεσημβρινώτερα κλίματα, ὑπὸ τὸν μολυβδόχρονον οὐρανὸν τής Νόρβηγίας, ἡ ὑπὸ τὸν γλαυκὸν τής Ἑλλάδος!

Ἐχει ὅμως και ἡ κυρὰ-Χαϊνέκε τὴν τιμὴν της, ὅπως τὴν ἔχει και ἡ Ἄλμα και ἡ ἀδελφὴ της Αὐγούστα, ἡ ὑποδοθηθεῖσα τοῦ; ἀνοσίους ἔρωτας αὐτῆς, ὅπως τὴν ἔχει και ὁ κ. Μίλιγκ

και ἡ σύζυγός του και ὁ υἱὸς του Κούρτιος και οἱ φίλοι τοῦ υἱοῦ του Λιθάριος και Οὐγος και αὐτὸς ἀκόμη ὁ ὑπηρετῆς τους Γουλιέλμος και ἡ φοράδα ἀκόμη, τὴν ὅποιαν σκέπτεται ν' ἀγοράση ὁ Κούρτιος και τὴν βρίσκει πολὺ ἀκριβὴ ὁ πατέρας του!

Καὶ τιμὴ μόνον δέν ἔχει, μέσα 'σ ὅλο τὸ ἀληθινὸ αὐτὸ τιμολόγιο, ὁ ἄτυχος Ροβέρτος, διότι ἔτσι τὸ θέλει ἡ κοινωνία κι' ἔτσι τὸ θέλει κι' αὐτὸς ὁ στενοκέφαλος, τὸ θῆμα τῶν κοινωνικῶν προλήψε ν, που δέν μποροῦν νὰ χωρέσουν μέσα 'στό κεφάλι του ἡ πρακτικὲς, ἡ σωτήριες συμβουλὲς τοῦ Τράστ.

— Οὐδεὶς σοῦ προσέβαλε τὴν τιμὴν . . . Οὐδεὶς 'στὸν κόσμῳ είνε σὲ θέσι νὰ τὸ πρῶξῃ . . . Ὅ,τι σὺ Τιμὴν σου καλεῖς, τὸ μίγμα δηλαδὴ τής αἰδοῦς, τής εὐρυθμίας τρόπων και ἔγωγισμοῦ: ἐκεῖνο, που σὺ δι' αὐστηροῦ βίου πλήρους χρηστικῆς και ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκόν σου ἐδιδάχθης, δύναται τὸσον εὐκόλως νὰ σοῦ ἀφαιρεθῆ διὰ μιᾶς παιδικῆς ἀφροσύνης; . . . Ἡ είνε μέρος τοῦ ἐαυτοῦ σου ἢ δέν είνε τίποτε . . . Οὐδὲν τὸ κοινὸν μετὰ σοῦ και τοῦ εἶδους ἐκείνου τής Τιμῆς, τὴν ὅποιαν και αὐτὸ τὸ ριφθὲν γίντι τοῦ πρώτου τυχόντος φιλαρέσκου νέου εἰμπορεῖ νὰ κατασυντρίψῃ . . . Αὐτὴ ἀκριβῶς είνε καλὴ ὡς καθρέπτης διὰ τοὺς θηλυπρεπεῖς νέους, ὡς ἄθρομα διὰ τοὺς κηφήνας και ὡς μῦρον διὰ τοὺς κακοφημισμένους! . . .

— Ὅμιλιεὶς καθὼς ἐκεῖνος που κἀμνει τὴν ἀνάγκη φιλοτιμιᾶν.

— Πολὺ πιθανόν . . . διότι πᾶσα ἀρετὴ παρήχθη ἐκ τής Ἀνάγκης . . .

— Καὶ ἡ οἰκογένειά μου;

— Ν μίζω δέν ἔχεις πλέον τοιαύτην!

Ὅλοι λοιπόν ἔχουν τιμὴν μέσα 'στὴν «Τιμὴν» τοῦ Σούδεραμαν. Διαλέξτε και πάρτε. Ἐπάρχει τιμὴ για ὅλα τὰ γούστα και για ὅλες τὲς τάξεις. Θέλετε τὴν τιμὴν τοῦ Γέρω-Χαϊνέκε; θέλετε τὴν τιμὴν τής γυναίκας του; θέλετε τὴν τιμὴν τής Ἄλμας, τής Αὐγούστας, τοῦ Μίλιγκ, τοῦ Μισκάρδη, τής κ. Κεβενστράϊτ, τοῦ Ροβέρτου, τοῦ Κουρτίου, τοῦ Μπράν, τοῦ Στέγγελ, τοῦ Γουλιέλμου; Εἶνε 'στὴν διαθέσιμ σας ὅλες. Καὶ μόνον μὴν ἀγγίζετε ἐπάνω 'στὴν τιμὴ τοῦ κόμητος Τράστ και τής Λεονώρας. Ὁ Σούδεραμαν, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα τοῦ δράματός του ἀντιγράφει πιστὰ τὴν κοινωνίαν, 'σ αὐτὰ τὰ δύο τελευταῖα πρόσωπα ἀνειροπολεῖ. Καὶ φαντάζεται τὴν κοινωνίαν τοῦ μέλλοντος, τὴν ἀγνήν και χειραφετημένην ἀπὸ τās προλήψεις αὐτῆς κοινωνίαν, ὅπου ἡ τιμὴ δέν θὰ διαίρηται και δέν θὰ διακανονίζεται ἀναλόγως τής τάξεως, τής ἀνατροφῆς και τῶν ἀρχῶν ἐκάστου, ἀλλὰ θὰ είνε μία και ἀδιαίρετος, ὅπως τὴν φαντάζεται ὁ κόμης Τράστ κι' ὅπως τὴν ἐφαρμόζει ἡ Λεονώρα.

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 20)

Ὅταν εἶχε λίγους, ἔκανε τὸ δεκανέα, ὅταν εἶχε πλειότερους, ἔκανε τὸ λόγια, και ὅταν εἶχε πολλοὺς-πολλοὺς, ἔκανε τὸν ἀζιωματικὸ. Τί χαρὰ εἶχε, ὅταν ἔβανε 'στὴ γραμμὴ καμμιὰ ἐκατοστὴ πηληκάρια ἀπὸ τὸ χωριὸ του κι' ἀπ' ἄλλα χωριὰ γειτονικά, κι' ἔκανε τὸν ἀζιωματικὸ. Τέντονε τὸ κορμί του σὰ λαμπάδα, και φαίνονταν τρεῖς πιθαμὲς ψηλότερος ἀπ' ὅ,τι ἦταν.

Κάθε Κυριακὴ λοιπόν ἡ βαρεῖα γιορτὴ ἔτρεχαν ὅλα τὰ πηληκάρια ἀπὸ τὰ πλησίον χωρὰ 'στό χωριὸ τοῦ Κώστα Ντόν-

του νὰ γυμναστοῦν. Εἶπα ὅτι τὸ χωριὸ μου ἦταν πολὺ κοντὰ 'στό δίκῳ του. Ἐτρεξα κι' ἐγὼ νὰ γυμναστῶ βαστώντας ἕνα καρποφύλλι 'στὸν ὄμο. Ἦλιον τότε δέκα χρονῶν, και κοντότερος ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε 'στὴν ἡλικία μου. Μαζευτήκαμε σὲ μιὰ ὠμορφή ράχη, που εἶχε 'στὴν κορυφὴ τῆς ἕνα πεντάμορφο σῆδι. ἤμαστε πλειότεροι ἀπὸ ἕκατό, ἀλλὰ σκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ, γιατί φαίνονταν νὰ ἔρχονταν και ἄλλοι. Ὅταν συμμαζετήκαν ὅλοι, ὁ Κώστας φώναζε με μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Σαλπιστὴ! Χτύπα συνάθροιση.

Τὶ καθῆκοντα τοῦ σαλπιστῆ ἔκανε ἕνας γύφτος, πῶ ἦταν πρώτος 'στό κλαρινέτο, ὁ καμμένος ὁ Τράκκας, — ὁ ἴδιος σχωρὸς 'τον Ι κι' αὐτόν—.

Ὁ Τράκκας ἄρχισε νὰ λαλᾷ με τὸ κλαρινέτο:

— Τούτουτουουουουου!!!... τούτουτουουουουου!!!...

Μαζευτήκαμε ὅλοι γύρα του, ὅπου στέκονταν αὐτὸς με μιὰ πάλλα βγαλμένη, κρατώντάς τὴν ψηλά. Ἀκοῦμε ἀμέσως ἕνα δυνατὸ πρόσταγμα:

— 'Στὴ γραμμὴ!

Ὅλοι 'μπήκαμε 'στὴ γραμμὴ, κι' ὅσοι ἔτυχαν κι' ἄλλη φορὰ 'στό γυμνάσιό του εἶχαν τὸ ντουφέκι πιασμένο με τὸ δεξιὸ χέρι, κι' ἀκουμπισμένο κατὰ γῆς, δίπλα τοῦ δεξιοῦ ποδαρχίου, ὅσοι ὅμως σὰν ἐμένα παραβρεθήκαμε για πρώτη φορὰ, τὰ εἴχαμε 'στὸν ὄμο, ἢ κρεμασμένα, ἢ ἄλλως πὼς ἀκνόνιστα.

— Παρὰ πόδα τὰ ὅπλα! φώναζε με θυμὸ. Παρὰ πόδα, βρὲ τουρκορραγιάδες!

Ἀλλὰ που νὰ καταλίθωμε ἡμεῖς! Τότε πέρασε μόνος του μπροστὰ στὴ γραμμὴ και ἔπιασε τὰ ντουφέκια με τὰ χέρια του ἐκεινῶν, που τὰ εἶχαν ἀκνόνιστα, και τὰ ἔβανε κανονικά, καθὼς ἀπαιτοῦσε τὸ πρόσταγμα, που εἶχε ὁσάει. Ὅταν ἦρθε μπροστὰ μου, ἂν και με γνῶριζε πολὺ καλά, με κύτταζε μ' ἕνα ἄγριο βλέμμα και σοβαρὸ, ἀπὸ ἀπάνω ὡς κάτω, σὰν νὰ μ' εἶχε ἰδῆ για πρώτη φορὰ, και μοῦ εἶπε με σκυθρωπὸ πρόσωπο:

— Μωρέ! ἔβγα ὄζω ἀπὸ τὴ γραμμὴ! Εἶσαι ἀνήλικος!

Ὅταν συμπληρώτης τὸ δέκα ὄχτο, τότε νάρθῃς! Μάρ;!

Ἐγὼ τᾶχασα. Δέν ἤξερα τί θὰ εἶπῃ «Μάρ; Ι», κι' ἐπειδὴ δέν κουνιῶμου ἀπὸ τὴ θέσι μου, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὄμο και μ' ἔβγαλε ὄζω ἀπὸ τὴ γραμμὴ. Ἐγὼ θεωρώντας τὸν ἑαυτὸ μου προσβαλμένο σηκῶνω τὸ ντουφέκι και ἀμᾶμ Ι» φωτιά κατ' ἀπάνω του, ἀλλ' αὐτὸς με τὴ σκυλὴ τής πάλλας χτύπησε τὸ λαμνὶ τοῦ καρποφυλλιοῦ μου, και τὸ μολύβι 'πῆρε ἄλλο δρόμο. Τότε ἔπεσα στὴ διάκρισί του. Ἀλλ' αὐτὸς ἀντὶ νὰ θυμῶση και νὰ με τιμωρήση, μοῦ εἶπε:

— Αὐτὸ που ἔκανες, εἶναι βιαιοπραγία κατ' ἀνωτέρου και ὁ στρατιωτικὸς νόμος τὸ τιμωρεῖ με θάνατο. Ἀλλὰ ἐδῶ, ἐπειδὴ δέν ἔχομε ἀληθινὸ στρατὸ ὀικό μας ἀκόμη, γι' αὐτὸ τὸ στρατῳδικεῖο θὰ σὲ καταδικάση ψεύτικα, δηλαδὴ, χωρὶς νὰ ντουφεκισθῆς . . .

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπὴ εἶπε:

— . . . Εἶσαι ἀληθινὸ πηληκάρι. Ἐχεις μέσα σου ἐλληνικὴ ψυχὴ! Ἀλλὰ . . . σοῦ χρειάζεται πειθρχία! . . .

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια με φίλησε και μ' ἔβαλε πάλε 'στὴ γραμμὴ, ὅπου φ ἵνομουν μισὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιατί ὅλοι οἱ ἄλλοι ἦταν ἀπάνω ἀπὸ τὰ δεκάξῃ χρονῶν. Ἐτσι ἱκανοποιήθηκα, και ἔβαλα ὅλη μου τὴν ἐγνοία νὰ κἀμω καλὰ τὰ γυμνάσια, και τόσο τὰ ἔκανα, ὅπως αὐτὸς μου τὰ ἔλεγε, ὡστε τὸ βράδυ, που 'τελειώσαμε, με ὠνόμασε δεκανέα!

Πέρασε ἔτσι ἕνας χρόνος, χωρὶς νᾶχη ἀπὸ καμμιὰ μεριά ἀπολαυτὴ ὁ Κώστας ὁ Ντόντος. Τὰ ὀλίγα χρήματα, που εἶχε φέρει, εἶχαν τελειώσει. Χωράφι δὲ δούλευε, μολάρι δέν εἶχε νὰ κἀμῃ τὸν ἀγωγιάτη, ἕνα γαιδοῦρι εἶχε μόνον και μόνον για τὰ χοντρά ξύλα τοῦ σπιτιοῦ. Τὸν πλάκωσε ἡ συλλογὴ τὸν

καμμένο τὸν ἀπόστρατο, που δέν ἤξερε καμμιὰ δουλειὰ νὰ κἀμῃ. Δέκα δραχμὲς και τριάντα λεπτὰ τὸν μῆνα σύνταξη που δέν τὸν ἔφτανε οὔτε για ταμπάκο. Κλεισθήκε μέσα 'στό σπῆτι του για κίμπασες 'βδομάδες, κίνοντας τὸν ἄρρωστο, και μοναχὰ τὴν Κυριακὴ ἔβγαῖνε, που πλάκωναν τὰ παληκάρια του, τὰ «ἐλληνόπουλά» του, — ὅπως ἔλεγε — νὰ τὰ γυμνάξῃ.

Μιὰ μέρα χάθηκε. Ὅλος ὁ κόσμος νόμισε ὅτι τράθησε πάλε για τὰ παληὰ τὰ λημέρια, δηλαδὴ για τὴν Ἑλλάδα. Ὅστερα ὅμως ἀπὸ κάμποσο καιρὸ κηθεύτηκε ὅτι μπῆκε ντραγάτης 'στό Μναστήρι τῶν Πατέρων, τρεῖς ὄρες μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ του. Ὁ Γούμενος 'θέλησε νὰ τοῦ δώκῃ ἄλλη δουλειὰ με καλεῖτερη ἀπολαυτὴ, ἀλλ' αὐτὸς τοῦ εἶπε:

— Γούμένε μου, δός μου δουλειὰ τοῦ ντουφεκιοῦ, κι' ἄς εἶναι λίγη ἢ ἀπολαβὴ μου. Μισὴ λίρα τὸ μῆνα με φτάνει!

Ἄμα πῆρε τὸ ντραγατεῖο 'στό χέρι ὁ Κώστας ὁ Ντόντος, δουλειὰ, που ὀμοιάζει λιγάκι με τὸ στρατιωτικὸ, ἀγγέλλιασαν τὰ γτήματα τοῦ Μναστηριοῦ φύλαγμα. Ἀμπέλια, χωράφια, λόγγοι και λειβάδια, τὰ κυττοῦσαν ἀπὸ μακρὰ ἐκεῖνοι, πῶ ἤθελαν νὰ τὰ πατήσουν. Κινένας δὲ γνῶριζε πότε και που κοιμῶνταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Παντοῦ και πάντα ἦταν 'μπροστὰ. Περιβατοῦσε πάντα ἀρμυτωμένος, με ντουφέκι και γιαταγάνι. Κάθε μέρα μάζευε τοὺς πιστικούς και τοὺς γύμναζε, και ἄμα τὸν ἔπιασε ὁ πόνθος για τὰ γυμνάσια και δέν εἴρισκε κανένα πιστικὸ ἢ κανένα διαβάτη, τότε ἔδινε τὰ παραγγέλματα και γυμνάζονταν μόνος του. Ἄλλες φορὲς πάλε φαντάζονταν ὅτι εἶχε μπροστὰ του μιὰ πυροβολαρχία, και ἔδινε παραγγέλματα λοχαγοῦ φωνάζοντας δυνατὰ:

— Εἰσσεῖς ἔργουσον!

Μιὰ μέρα, μέρα Αὐγουστῆσια, με φοβερὸ ἡλιοθάρι τὸν ἔπιασε ἡ ἐπιθυμία για τὸ γυμνάσιο. Δέν ξάνοιγε κανένα 'στό δρόμο. Ἐκεῖ που ἄναψε ὁ στρατιωτικὸς του πόνθος, νὰ σου! και περνάει ἕνας Ἀρβανίτης ἀρματωμένος, ἀλλ' Ἀρβανίτης μωαμεθανός.

— Στάσου! τοῦ φωνάζει δυνατὰ.

Ὁ Ἀρβανίτης, ἂν και ἀρματωμένος με ντουφέκι, με γιαταγάνι, και με δύο πιστόλια 'στό σελάχι, ἄμα τὸν εἶδε ἔτσι ἀγριωμένο, τᾶχασε και στάθηκε.

— Προσοχὴ! τοῦ λέγει.

Ὁ Ἀρβανίτης δέν καταλάβαινε τίποτε.

— Προσοχὴ, μωρέ, σοῦ λέγω, τουρκορραγιά, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν . . .

Πάλε ὁ Ἀρβανίτης δέν καταλάβαινε τίποτε. Τότε τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ λαίμαργία και τὸν τινάζει. Τοῦ ξεκρεμαῖ τὸ ντουφέκι και τοῦ τὸ βάνει στὴ θέση του ἀπαρὰ πόδα. Και νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογάω, τὸν 'βάσταξε τὸν καλὸ σου τὸν Ἀρβανίτη ἐκεῖ ὡς τὸ βράδυ. Ὅταν τὸν ἄφηκε νὰ φύγῃ, ὁ κακόμοιρος ὁ Ἀρβανίτης, γύριζε και κύτταζε ἀπὸ πίσω του, μὴ τὸν ξαναπιάσῃ.

Δέν κοιμῶνταν ποτὲ μονοκίμματα. Ἐκανε πάντα τοῦ λαγοῦ τὸν ὕπνο. Εἶτε νύχτα κοιμῶνταν εἶτε μέρα, κάθε μιὰ ὄρα φώναζε:

— Φύλακες γρηγορεῖτεεεε!

Ὅλα τὰ χωριὰ βουῦζαν ὅτι κληῖτερος ντραγάτης ἀπὸ τὸν Κώστα-Ντόντο δέν ἦταν ἄλλος, και ὅταν σκόλασε ὁ καιρὸς του 'στό Μναστήρι, τὸν ζήτησαν πολλὰ χωριὰ για ντραγάτη, με μιστὸ διπλό, ἀπ' ὅ,τι ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ γούμεν. Ὁ Κώστας ὁ Ντόντος ἦταν εὐχαριστημένος 'στό Μναστήρι, ἀλλὰ τὸν τέλευαν οἱ Τετράδες, οἱ Παρασκευὲς και οἱ σαρκαστές. Ὅλες τὲς στρακοστιανὲς τὲς ἡμέρες τὰ φασούλια, τὰ κουκιά, τὰ ρεβίθια και τὰ σκοροκρόμμυδα ἦταν, κατὰ τὴ γλῶσσά του, 'στὴν ἡμερησία διάταξι, κι' ἤθελε με κάθε

τρόπο να φύγει. Μια μέρα ήρθε 'στὸν πατέρα μου και τοῦ λέγει :

— Αφεντικό, μὲ παίρνεις ντραγάτη ;

— Ο πατέρας μου τὸν ήθελε και τὸν παράθελε, γιατί δλα μας τὰ χτήματα ήταν κατὰ μεσῆς τοῦ δρόμου, και είχε ανάγκη ἀπὸ ἕνα ντραγάτη σὰν τὸν ἀπόστρατο Κώστα-Ντόντο, ποῦ ἔδειξε τέτοια ἰκανότητα 'στὸ Μαναστήρι.

— Σὲ παίρω, τοῦ εἶπε, και ἔλα τ' Αἰ-Γιωργίου νὰ πιασῆς ἀπὸ δουλειά . . .

— Ἀλλὰ μια λίρα θέλω, και τὰ τυχερὰ χῶρια ! . . .

— Μιὰ-μιὰ ! τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου. Τὸ βιό μου νὰ φυλάξῃ καλά . . .

— Δὲν τὰ θέλω χρήματα για νὰ δυσκολεύεσαι ἀφεντικό ! Νὰ μοῦ δίνῃς τὴ μισθοδοσία μου σὲ ἀραποσίτη, για νὰ τρώῃς ἢ γυναικὰ μου μετὸ παιδί μου. Ἀλλὰ λησμόνησα, ἀφεντικό ! Ἔχω κι' ἕναν ἄλλο ὄρο . . .

— Τί ὄρο . . .

— Ἐγὼ θὰ κάνω σαρακοστή ὅσες 'μέρες τὸ χρόνο κάνεις κι' ἢ Ἀφεντιά σου ! Δὲν ἔχω μεγάλες ἀπαίτησες ! Τυρί, ξυνόγαλο, ἄς εἶναι 'στὸ τέλος και γκίτσα. Μὰ νὰ εἶναι ἀρτυμὴ . . .

— Πολὺ καλά, τοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου, δέχομαι και τοῦ-τον τὸν ὄρο.

Ἡ συμφωνία ἐκλείσσε τράβησε μιὰ παγουριὰ ρακί ὁ πατέρας μου λέγοντας :

— Θεὸς 'στὸ καλὸ και καλὴ χρονιά, Κώστα ! Νὰ περάσωμε καλά !

Πῆρε κι' αὐτὸς τὸ παγουρί ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα μου και 'ρούφησε γερά, λέγοντας τὴν ἴδια εὐχὴ :

— Θεὸς 'στὸ καλὸ, ἀφεντικό, νὰ περάσωμε καλά.

(ἀκολουθεῖ)

Χρ. Χρηστοβασιλης

ΤΟ ΣΥΓΓΕΦΟ

Οἱ ἄνεμοι 'ς ἀμέτρητα κομμάτια
Τὰ κάτασπρα τὰ σύγγεφα χωρίζουν,
Τὰ σπρώχνουνε μ' ὄρμη 'στὰ οὐράνια πλάτια,
Λὲς και 'στὸ πέλαο μέσα τὰ βυθίζουν.

Ὅπου στραφοῦν τ' ἀνθρώπινα τὰ μάτια
Οὔτε σύγγεφο πλειά δὲ ξεχωρίζουν.
Ὁ λογιόμοδς πλάττει χρυσὰ παλάτια
Τώρα ποῦ ἢ ἀκτίδες τοῦ ἡλίου με φωτίζουν.

Κ' ἐνῶ ἢ ψυχὴ μου μέσα ἀναγαλλιάζει.
Νὰ σοῦ ἀγροικῶ φωνὴ μικροῦ ὄρφανοῦ
Ποῦ τὸν πατέρα λυπημένο κράζει,

Και ξανοίγω τ' ἀνέφελου οὐρανοῦ
Τὴ σιγαλιὰ με μιὰς νὰ μοῦ σκεπάξῃ
Τὸ μαῦρο ρούχο τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΙΝΩΚΗΣ

ΕΡΧΟΥ ΝΑ ΚΛΑΙΜΕ

(Εἰκὼν)

— Ὡστε πάει κι' ἢ Μαρία ;

— Ναί !

Περίλυπα γέρνοντας τὸ κεφάλι, εἶπεν ὁ Νίκος στὴ κόρη,
ποῦ ἐκαθότανε ξάγναντά του. Ἦταν μονάχι ἐκεῖ. Ἐγνωρι-

ζόντανε ἀπὸ παιδάκια, ἀγαπιόντανε σὰν ἀδελφια, και ἂν μιὰ μέρα 'περνούσε, χωρὶς νὰ μὴ 'πάγῃ 'στὴς Ἐλένης τὸ σπίτι, θάχε γίλια μηνύματα ἀπὸ μέρος της. Μυστικά μεταξύ των δὲν 'κρατοῦσαν κι' εἶχανε μεγάλη ἐμπιστοσύνη και πεποίθησι, στὴν ἀδολή φιλία, ποῦ ἀχώριστα τοὺς ἦναιε τόσα χρόνια.

Ἐκείνη ὁμως τὴν ἡμέρα ὁ Νίκος ἦταν καταλυπημένος, και ἀντὶ κατὰ τὴ συνήθεια του νὰ χαιρετίσῃ τὴν Ἐλένη μετὸ χαμόγελο 'στὰ χεῖλη, της ἔσφιξε σιωπηλὰ τὸ χέρι, και σὰν νὰ ἐρχότανε ἀπὸ μακρυνὸ δρόμο, ἐρρίχτηκε βαρειά σὲ μιὰ καρέκλα κι' ἐσκέπασε μετὰ χέρια τὸ πρόσωπο.

— Ὡστε πάει κι' ἢ Μαρία ;

— Ναί, πάει ! ξανάπε ὁ Νίκος και τὰ μάτια του ἐδάκρυσαν.

Ἡ Ἐλένη τὸν 'κῦτταζε πονετικά κι' ἐφαινότανε πῶς κι' ἐκείνης ἢ καρδιὰ θὰ ἐδοκίμασε κάποτε παρόμοια λύπη.

— Ἦσῦχασε πλειά ἢ δυστυχισμένη ἀφ' τὴν καταλαλιά τοῦ κόσμου, σφουγγίζοντας τὰ μάτια του εἶπε ὁ Νίκος. Μοῦ ἔκαμε πολλὰ και μεγάλα κακά, ἦπια ἐξ αἰτίας της τὰ πικρότερα φαρμάκια, μ' ἔκαμε ἐχθρὸ τοῦ σπιτιοῦ μου . . . κι' ὁμως δὲν ἦταν κακὴ ἢ Μαρία. Ὅχι ! εἶχε καλὴ καρδιὰ κι' ἔζησα μαζί της εὐτυχισμένηαις 'μέραις. Ἡ δύστυχη πῶς πέθανε ἐξαφνα και τόσο νέα, μὲς 'στὴν ὥρα π' ἀρχίναε νὰ μετανοιώσῃ για τὴν πρώτη της ἀστατη ζωὴ. Ὁ θάνατός της μοῦ ἐσπάραζε τὰ στήθια, γιατί ἦταν ἢ πρώτη κι' ἢ μόνη γυναικίκα, ποῦ ἀγάπησα θερμὰ, παρὰφορα. Ἐκείνη μ' ἔκαμε νὰ δοκιμάσω ὅλη τὴ γλύκα της ζωῆς, μὰ . . . μ' ἐπότισε και μετὰ τὰ πικρότερα φαρμάκια. Για τὴν ἀγάπη της ἐμίσησα μὰνα κι' ἀδελφια, ἔκαμα ἐχθρα μ' ὀλόκληρο κοινωνία, κι' ἐζόουσα μετὸν πνοὴ της κι' ἀνάπνεα μετὰ φιλία της. Δὲν ἄκουσα, ποῦ ἀνάθεμα τὴν ὥρα, καμμία συμβουλή, παρὰ τὴν ἐστεφανώθηκα μ' ὅλη τὴ χλεύη φίλων κι' ἐχθρῶν, διατὶ δὲν 'μπόρεγα, Ἐλένη, οὔτε ὥρα νὰ ζήσω χωρὶς ἐκείνη.

Τὰ πρώτα χρόνια τοῦ γάμου μας τὰ περάσαμε εὐτυχισμένα, δὲν μ' ἐμελλε για κανένα πῶγμα τοῦ κόσμου, γιατί κόσμος για 'μένα ἦταν ἢ Μαρία, ποῦ τὴν ἐκλείει 'στὴν ἀγκάλη μου κι' ἐπλεα μαζί της 'στὴν εὐδαμονία ! Πόσο ζωντανὰ ἐμείνανε 'στὸ νοῦ μου ἐκεῖνα τὰ χρόνια ! ποτὲ δὲν θὰ τὰ λησμονήσω ! Ἐπειτα ὁμως μὰς χροῖα ! ποτὲ δὲν θὰ τὰ λησμονήσω ! Ἐπειτα ὁμως μὰς πλάκωσε ἢ δυστυχία, ἐγὼ δὲν ἐργαζόμουνα, μ' ἔκατατρέχανε συγγενεῖς και ξένοι κι' ἐρχότανε ἡμέρα ποῦ δὲν εἶχαμε οὔτε νὰ φάμε. Ἐπειτα τότε 'στὰ πόδια της, παρακαλώντας νὰ με συγχωρήσῃ ποῦ ἐξ αἰτίας μου ὑπέφερε, κι' ἐκείνη 'στὴν ἀρ, ἢ μετὰ 'πειὸ γλυκὰ λόγια μ' ἐπαρηγοροῦσε και μῶδιε θέρρος 'στὴν ἀπελπισία μου. Μὰ ὕτερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἐπαρτήρησα νὰ δείχνῃ ψυχρότητα 'σ' ἐμέ' της συγχώρεσα, γιατί τὴν ἀγαποῦσα, μερικά της λάθη, και τὴν παρακαλοῦσα νὰ μὴ μοῦ ἐκθέτῃ τὴν τιμὴ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐξακολουθοῦσε τὰ ἴδια, ὅταν ἐξαφνα με κράζει 'μιὰ μέρα σιμὰ της και μοῦ λέει :

— Νίκο ! καταλαβαίνω πῶς δὲν 'μποροῦμε πλειά νὰ ζήσωμε μαζί. Τὸ βλέπεις και σύ. Πρέπει λοιπὸν νὰ φύγω και νὰ χωρῖσωμε για πάντα. Θέλω νάμαι εἰλικρινής, 'σ' ἐσέ, γιατί ἕναν καιρὸ σ' ἀγάπησα. Θὰ πάω 'στοὺς γονεῖς μου ! Λησμόνησέ με, ὅπως θὰ σὲ λησμονήσω κι' ἐγὼ, και πῆγαινε νὰ γενῆς φίλος μετὸ σπῆτι σου . . .

Ἐκαμα νὰ πῆσω 'στὰ πόδια της, νὰ πιάσω τὸ χέρι της, μὰ μ' ἐμπότισε και μοῦπε :

— Στάσου ! δὲν σ' ἀγαπάω πλειά ! Δὲν σοῦ τὸ εἶπα χίλιες φορὲς πῶς ἔχω ἀστατη καρδιὰ ; θὰ φύγω !

— Πῆγαινε, φεύγα, ἄφισέ με νὰ πεθάνω ! τρελλὸς ἀπὸ τὴ θλίψη μου και τὴν ἀπελπισία μου της εἶπα, και τὰ μάτια μου ἔτρεχαν ἀκράτητα.

Μόλις ἐβράδυνασε ἐντύθηκε ἐκεῖνο τὸ ἴδιο γαλάζιο φόρεμα ποῦ ἐστεφανώθηκαμε, και :

ΑΠΟ ΤΑ «ΠΑΡΑΠΟΝΑ»

Διπλῆ Μετάληψις.

'Στὸ Ἅγιο ποτήρι, ποῦ φυλάει
Τὸ ἀχραντὸ αἶμα τοῦ Χριστοῦ,
Δάκρυ ὀλόθερμο κυλάει
'Απελπισμένου ἐραστοῦ.

Πίστι 'στὸν ἀπιστο χαρίζει
Τὸ θεῖον αἶμα τοῦ Χριστοῦ.
Κ' αἰώνι' ἀγάπη συμβολίζει
Τὸ μαῦρο δάκρυ τοῦ ἐραστοῦ . . .

Και τώρα μιὰ χλωμὴ παρθένα
'Οπου τὰ στήθια της χτυπᾶ,
Τὰ κρίματά της ἕνα ἕνα
'Ξομολογιέται 'στὸν παπᾶ.

'Ολόψυχα μετανοιωμένη
Για τὴ ζωὴ τὴ χθεσινὴ,
'Ἡ ἀπιστη μεταλαβαίνει
Βουβή, σδυσμένη, ταπεινή.

Κ' ἢ σκλάβα ὡς χθὲς της ἁμαρτίας
Σὰν ῥόδο ἀνοιξε πρῶινὸ,
Νὰ πιῇ τὸ μύρο τῆς θρησκείας
Και τῆς ἀγάπης τὸν ἀχνό . . .

Κ' ἔτσι τὸ Αἶμα και τὸ Δάκρυ
Σὲ μιὰν ἀθάνατη σταλιά,
Σκορποῦνε φῶς ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη
Σὲ μιὰν ἀφώτιστη καρδιά.

Κ' ἔτσι Ἄγάπη και Θρησκεία
Σὲ μιὰ Μετάληψι διπλῆ,
'Στὴν μυστικὴν αὐτὴ θυσία
'Αγιάζουν μιὰν Ἄμαρτωλή ! . . .

Γ. ΣΑΓΙΑΝΗΣ

Α. ΖΟΛΑ

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΝΥΚΤΑ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἀριθ. 17)

Τὸ ἀγνὸν τοῦ κοιτῶνος μῦρον τὸν ἐμέθειεν. Τὰ καταπετάσματα τοῦ μυχοῦ πεπτοκότα ἀπέκρυπταν τὴν ὀπισθεὴ κλίνην και μόνον ὁ διαλογισμὸς φερόμενος πρὸς τὴν παρθενικὴν παστάδα, τὴν σκιαζομένην ἰδέως ὑπὸ τῆς ροδοθαφῶς μετάξης, τὸν ἐπλήρου θρησκευτικῆς ἐκστάσεως. Ἄναιδος, ρεμβώδης, ἀφιέτο νὰ ἔλκηται ὑπὸ τῆς μαγείας και νὰ θηήσκη ὑπὸ τῆς ριγηλῆς πνοῆς τοῦ σηκοῦ τούτου, τοῦ περιλαμβάνοντος τὸ ἴνδαλμα τῆς θεότητός του. Τότε ἢ Θρησκεία προσπελάζει πρὸς τὸν μυχόν, ἀνέλκει διὰ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν της τὰ ἐκμετάξης περαπετάσματα και στάσα ὀρθία, εὐθυτενής, πάλλευκος, πελιδὴ, ψυχρὸν ὡς ἐκ μαρμαροῦ ἀγάλμα, δεικνύει διὰ τοῦ δεικτοῦ της καταψύκτου χειρὸς της τὸ βίθος τοῦ μυχοῦ, ἐντὸς τοῦ ὀπίου τοῦ λυκόφως ἐξέπνεεν ἐν ἀμυδρᾷ ἀνταυγαίᾳ. Ἡ κλίνη εὐρίσκετο ἐν ἀσέξῳ, αἰ ὀθῖναι συνεπτυγμένα ὑπεκρέμαντο, ἐν ὑπαυχένιον χαμαὶ ἐπὶ τοῦ διαπέδου ἐφαίνετο ἀπορρακθὲν ὑπὸ ὀδόντος και, ἐν τῷ μέσῳ τῶν συμπεπλεγμέ-

— Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω για ὕστερη φορά, μοῦ εἶπε.

— Μαρία μου ! γιατί μ' ἀφίνεις ; της λέγω μετὰ παράθυρο. Τί κακὸ εἶδες ἀπὸ ἐμέ ; Ἄν δυστυχοῦμε, σὲ τί φταίω ; ἔλῃσμονῆσες τὴν ἀγάπη μου ; ἔλῃσμονῆσες τοὺς ὄρκους σου ; ἔλῃσμονῆσες πόσα ὑπέφερα γὰ σέ ; Λησμονεῖς, ἄκρη, ταῖς θυσίαις μου ; . . .

Ἐστάθησε σὰν νὰ ἐδίσταζε ἂν ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἢ νὰ μείνῃ. Μ' ἐκῦτταζε ἄρωνη ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, και ἐξαφνα τὴν τσακίζουν ἢ κλάψες. Σκεπάζει τὸ πρόσωπο μετὸ μανδύλῃ της και κτεβαίνει τυχρὰ τὴ σκάλα και φεύγει, χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω της νὰ δώσῃ ἕνα ὕστερο βλέμμα 'σ' ἐκεῖνον ποῦ ἀφοῦ μετὸν ἀγάπη της τὸν ἀνέδασε 'στὸν οὐρανὸ, τὸν ἔθαψε μετὸν ἀστασία της παντοτεινὰ 'στὸν ἄδη ! . . .

Για νὰ μοῦ περάσῃ τὸ κακὸ ἐξηντηθῆκα τότες με ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναγυρίσω πλειά ἐδῶ. Μὴ δὲν 'πέρασε καιρὸς και δὲν 'μποροῦσα νὰ ζῶ μακρὰ ἀπὸ τὴν ἀπιστη. Γυρίζω λοιπὸν ὀπίσω και πηγαίνω σπῆτι της. Ἀνεβαίνω ἐπάνω, ἀνοίγω μιὰ πόρτα και βλέπω τὴ Μαρία, ποῦ ἐκαθότανε ἀμέριμνα 'σ' ἕναν καναπέ κι' ἐδίάβαζε. Προχωρῶ ἕνα βῆμα ποῦ με βλέπει. Πετᾶ τὸ βιβλίον, γίνεται ἀχνὴ σὰν πεθαμένη, τὴν κυριεύει φόβος και θμὸς και τρέχοντας ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά της κάμερας 'στὴν ἄλλη, ἐφώναζε.

— Φεύγα ! μάνα, βοήθεια !

— Μαρία μου ! μὲν κίνης ἔτσι ! της εἶπα τρέμοντας. Μὴ φοβᾶσαι, δὲν ἦλθα νὰ σοῦ κάμω κακὴ, νὰ σὲ ἰδῶ μονάχα θέλω.

Ἀλλὰ ἐκείνη ἐφώναζε δυνατώτερα :

— Φεύγα ! σὲ φοβᾶμαι, δὲν σὲ 'ξέρω ποῖος εἶσαι ! Και μετὰς φωνᾶς της βγαίνει και ἢ μάνα της σαστισμένη, κι' ἂν δὲν πρόφθανε νὰ φύγῃ, θὰ μ' ἐρρίχτανε κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα μάνα και θυγατέρα !

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ ἐρωτά μου μ' ἐκείνη τὴ γυναῖκα, ποῦ δὲ σοῦ τὸ εἶπα ποτὲ ὡς σήμερα, Ἐλένη. Τέτοια ἦταν ἢ ἀνταμοιβή, για ὅσας θυσίας ἔκαμα για αὐτήν, για ὅσας . . . Ἀλλὰ ἄς τὴ συγχωρήσῃ ὁ Θεός ! Ἡ δύστυχη ἐτιμωρήθηκε φρικτὰ πῶχασε αἰφνίδια και τόσο νέκ τὸν κόσμον ! Και ἴσως 'στὰς τελευταίας στιγμαῖς, ποῦ ἐπάλευσσε μετὸ θάνατο, ἴσως νὰ με 'θυμήθηκε και ἄκλαψε ἢ ἀστατη καρδιὰ της. Ἐγὼ τὴν ἐσυχώρεσα σὰν νὰ μὴ μοῦ ἔκαμε τίποτε. Τὴν ἐκλαψα σὰν ἀδελφὴ μου τὴ στιγμὴ, ποῦ τὴν εἶδα πεθαμένη και θὰ τὴν κλαίω παντοτεινὰ, γιατί τὴν ἀγαποῦσα. Μπροστὰ 'στὸ θάνατο ὅλα λησμονοῦνται ! . . . Ψέμματά μου φαίνεταί, Ἐλένη, πῶς ἢ Μαρία δὲν ὑπάρχει πλειά στὴ ζωὴ . . .

— Παρηγοροῦ, Νίκο, σβίγγοντας τὰ χέρια του μέσα 'στὰ δικά της, τοῦ εἶπε μετὸ συγκίνησι ἢ Ἐλένη. Ναί, ἐπέθανε ἢ Μαρία, ὅπως ἐπέθανε κι' ἐκεῖνος ποῦ ἔκαμε τόσα κι' εἰς ἐμέ κακά. Ποῦ ἐνῶ ἐρχότανε σπῆτι μου σὰν ἀρραβωνιαστικός μου κι' ἤλπίζα πῶς θὰ ζήσω εὐτυχισμένα μαζί του, μ' ἄφησε χωρὶς ἀφορμὴ, μ' ἐλησμόνησε, ἔδωσε 'σ' ἄλλη τὴν ψεύτικη καρδιὰ του και μ' ἐθύθισε 'σ' αἰώνια θλίψη και ἀπελπισία. Μὰ πάντοτε τὸν ἀγαποῦσα και εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ξαφνικοῦ θανάτου του, ἐνῶ ὄλοι ἐδῶ μέσα ἐχάρηκαν κι' εἶπαν πῶς ὁ Θεός τοῦ ἔκαμε ἐκδίκησι, ἐγὼ κρυφὰ τὸν ἐκλαψα και ὅσο ζῶ θὰ τὸν κλαίω ! . . .

Και τώρα, φίλε μου, ποῦ ἢ δυστυχία κι' τῶν δύο μας μοιάζει, ἐρχοῦ νὰ παρηγορησαστε μεταξύ μας και νὰ κλαίμε κρυφὰ, χωρὶς νὰ μᾶς βλέπῃ μάτι. Ἐρχοῦ νὰ κλαίμε για ἐκεῖνα τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ποῦ ἐφαρμάκωσαν ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας ! . . .

Ἀγκαλιαστήκανε και μ' ἕνα ἀδελφικὸ φιλὶ ἐγλύκαναν τὸν πόνο τῶν εὐγενικῶν καρδιῶν των !

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

νων τριχάπτων, κατέκειτο εκτάδην λοζῶς ἐπὶ τῆς κλίνης τὸ γυμνόπου ἀνδρὸς σῶμα.

— Ἴδού, εἶπε διὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπῆρξεν ἔραστής μου . . . τὸν ὤθησα . . . ἔπυσε . . . Δὲν γνωρίζω πλέον . . . Αὐτὸ εἶναι . . . εἶναι νεκρὸς . . . Πρέπει νὰ τὸν ἐξαφανίσῃτε . . . Καταλαμβάνετε ; . . . αὐτὸ εἶναι . . . τοῦτο εἶναι τὸ πᾶν . . . ναί, τὸ πᾶν . . . ἰδοὺ . . .

III

“Οτε ἡ Θηρεσία ἦτο παιδίον ἔτι, ὁ Κολομβέλ ἐπέιχε θέσιν συντρόφου τῶν παιδιῶν τῆς. Ἦτο πρεσβύτερος ταύτης κατὰ ἕξ μῆνας μόνις, ἡ δὲ Φραγκίσκη, ἡ μήτηρ του, ἵνα γαλουχήσῃ τὴν Θηρεσίαν, διέθρεψεν αὐτὸν γάλακτι αἰγός. Μετὰ ταῦτα ἠλικιωθεὶς ἐν τῷ μεγάρῳ, κατέλαβε θέσιν μέσῃν, μεταξὺ θεράποντος καὶ παιδικῆς συντρόφου τῆς μικρᾶς κόρης.

Ἡ Θηρεσία ἦτο τριμερᾶ παιδίσκη. ὅτι διότι ἐπεδεικνύετο ἀρρενωπὴ καὶ ἀτίθασσος, τούναντίον, προσελάμβανεν ἐνώπιον τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς οἰκιγενείας παραδόξον τινα σοβαρότητα, ἣτις τῷ προσέειδεν ἦθος ὀσπρινίδος εὐ ἡγμένης, ἀλλὰ διότι ἐκέκτητο ἐκκεντρικὰς ροπὰς καὶ κλίσεις παραδόξους : ἐρρήγνυτο αἶφῃν ; εἰς ἀνάρθρους φωνάς, εἰς σφαδασμοὺς μανιώδεις, ἢ ἐξῆπλοῦτο ὑπὲρ ἐν τῷ μέσῳ ὄρχου τινὸς τοῦ κήπου, ἐπὶ τῶν χόρτων ἄνω γυμνοῦ ἐδάφους, ἐπὶ πολλὴν ὥραν, τινύουσα τὰ μέλη καὶ ἀρνούμενη ἰσχυρογυμνῶνας νὰ ἐγερθῇ μεθ' ὄλας τὰς μικρὰς ποινάς, ἃς ἐξηγυμνάζοντο νὰ τῇ ἐπιβάλλωσιν.

Ὁ δὲ εὐδονατο νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ ἄδυστα τῶν στοχασμῶν τῆς. ἐντὸς τῶν μεγάλων μελάνων ὀμμάτων τῆς, πᾶσα λάμψις ἀπεσβέννυτο καὶ, ἀντὶ ὀφθαλμῶν, τῶν κατόπτρων τούτων τῶν διαυγῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων διακρίνει τις, τοσοῦτον ἐναργῶς, τὴν ψυχὴν τῶν κορασιδῶν, ἐκέκτητο δὺ ὁπᾶς, σκοτεινάς, ἐρεβώδει ; ἐντὸς τῶν ὁποίων καθίστατο ἀδύνατον ν' ἀναγνώσῃ τις.

Ἐξαιτίας μόνις κατεταλαιπώρει τὸν Κολομβέλ, τὸν μικρὸν καὶ ἀσθενικὸν τὸ σῶμα. Τὸν ὠδήγει εἰς τὰ βᾶθη τοῦ κήπου, ὑπὸ τὰς καστανάς, εἰς μέρη γνηφώδη ὑπὸ τῶν φυλλωμάτων καὶ ἵππευεν ἐπ' αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ τὸν ἐξήγαγε νὰ τὴν ὑποβαστάξῃ. Ἡ ἵπποδρομία αὐτῆ, διαρκούσα ἐπὶ ὥραν, ἐλάμβανε χίρην περίξ εὐρείας στρογγύλης ἐκτάσεως, πεφυτευμένης ἐκ χλόης. Τὸν περιέσφιγγεν εἰς τὸν λιμόν, τὸν ἐκράτει ἐκ τῆς κόμης καὶ ἐνέβαλλε τὰς πτέρνας τῶν ποδῶν τῆς εἰς τὰς λαγόνας, παρορμῶσα αὐτὸν εἰς ὄρμον, χωρὶς νὰ τὸν ἀφήῃ ν' ἀναπνεύσῃ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν.

Ἦτο ὁ ἵππος καὶ αὐτῆ ἡ ἀμαζών. “Οτε δὲ σκοτοδινῶν ἐφάνετο καταπίπτων, τῷ ἔδωκε τὸ ὠτίον μέχρις αἵματος καὶ, ἀναρριχωμένη τὸν περιέσφιγγε μέχρι στρογγυλισμοῦ, ἐμπηγνύουσα τὸν λεπτοῦς καὶ ὀξεῖς ὄνυχας τῆς εἰς τὰς τῆς σαρκίς του. Καὶ τότε τὸ βραδύνον βῆμα ἐπεταχύνετο, καὶ ὁ καλπασμὸς ἐπνύλαμβάνετο καὶ, αὐτῆ ἡ σκληρὰ βασιλίσα, ἡ μόνις δεκαετίς, περιήγετο ὑπὸ τὰ δένδρα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δενδροστοιχιῶν, ὑψύχην, κόμη κυμαινομένη, φερομένη ὑπὸ τοῦ παιδὸς τοῦ πνευστιῶντος καὶ ἀποπνιγομένου, τοῦ παιδὸς τοῦ μεταμορφωμένου εἰς κτήνος.

Ἐνώπιον τῶν γονέων τῆς τὸν ἐνίσσε διὰ βελονίδος καὶ τῷ ἐπέτασε νὰ μὴ ἐκβάλλῃ κραυγὴν ἢ διαμαρτυρίαν οἰανδήποτε ἐκφοβίζουσα αὐτὸν ὅτι θὰ τὸν ἐξεδίωκε τοῦ οἴκου. Ἡ συμβίωσις τῶν αὐτῆ ἐνεῖχε τύπον κρυφίου συμβολαίου, μυστικῆς μεταξὺ ἀλλήλων δεσμῶν καὶ σχέσεως, ἣτις παρήλασεν ἐνώπιον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. “Οτε διετέλουν μόνις, μακρὰν τοῦ κόσμου, ἐφέρετο πρὸς αὐτόν, ὡσεὶ πρὸς ἄβυσσον, ἐτόλμη νὰ τὸ καταθράσῃ ἐξ ἀπλῆς περιεργείας, νὰ ἴδῃ τί ἐν αὐτῷ περικλείεται. Δὲν ἦτο μακρήσια ; οἱ πάντες δὲν ἐκυπτον εἰς τοῦ πέδας τῆς ; τῇ παρέδωκαν ἀνθρωπίσκον διὰ τὰς παιδείας τῆς, δὲν ἐκέκτητο ἄρα τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μεταχειρισθῇ

κατὰ τὰς φαντασμαγορίας τῆς ; καὶ, ἀσχάλλουσα, διότι ἐκυριάρχει ἐπὶ τοῦ Κολομβέλ ἐν κρυπτῷ, μακρὰν τῶν ὀμμάτων ὄλου τοῦ κόσμου, ἀνεύρισκεν ἰδιάζουσας τέρψιν, ἡδεῖαν ἱκανοποίησιν τῶν τυρρανικῶν ροπῶν τῆς, εἰς τὸ νὰ τὸν νύσῃ διὰ βελονῆς τὸν βραχίονα ἐν τῷ μέσῳ πολυπληθοῦς ὀμίλου, μαγνητίζουσα αὐτὸν διὰ τῶν μεγάλων μελάνων ὀφθαλμῶν τῆς, ἵνα μὴ καταδηλώσῃ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σκίρτημα. Ὁ Κολομβέλ ὑπέμενε ἀπασαν ταύτην τὴν μαρτυρικὴν ὑπαρξίν μετὰ μυκίων κλονισμῶν τῆς ψυχῆς του, ἔχων ἀείποτε τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας, ἵνα δυνηθῇ καὶ καταπνίξῃ τὴν ἐν τοῖς στήθεσι κλυδωνιζομένην ὀργήν, ἣτις τὸν ἐξώθει νὰ καταπέσῃ κατὰ τῆς σκληροτραχήλου κυριάρχου του, νὰ τὴν στραγγαλίσῃ καὶ τὴν διαμελίσῃ ἄλλ' ὅμως καὶ αὐτὸς οὗτος ἐκέκτητο ψυχὴν χαμερπῆ καὶ δουλικήν. Τὸ μαστιζέσθαι, τοῦτο ἀπολύτως δὲν τῷ ἀπήρθεσκε, τούναντίον, καθιδύετο ὑπὸ σκληροῦ ἐντροφῆματος καὶ, ἔστιν ὅτε, διηυθεῖτο κατὰ τρόπον προκαλοῦντα τὰ νύγματα. Ἀνέμενε τὸ κέντημα μετὰ φρίκης ὀργίλου καὶ ἐπληροῦτο τὴν ψυχὴν συναισθημάτων γλυκυκίρκου ἐν τῇ διεισδύσει τῆς βελονῆς εἰς τὴν σάρκα, τὴν φρίσσουσαν ἐκ τοῦ αἰσθημάτων τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ πόνου. Ἄλλως τε ἤρξατο ἐκδικούμενος, κατὰ τὰς ἱπποδρομίας των, ἀφίετο νὰ καταπίπτῃ ἐπὶ λίθων συμπαρασύρου καὶ τὴν ἀναβάτιδα, χωρὶς νὰ φοβῆται μήπω. καταθρασυθῶσι τὰ μέλη των καὶ ἐπληροῦτο ὄλος ἀγρίως τέρψους, θηριώδους χαρᾶς, ἐπὶ τῷ μωλωπισμῷ τῆς παιδίσκης.

Ἡ μὴ ἐνώπιον τοῦ κόσμου καὶ τῶν οἰκείων ἔγκλησις, ὁσάκις ἐκακοῦτο, ἐρείδετο ἐπὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐπεθύμει μεταξὺ αὐτῶν τῶν τῶν νὰ παρεντεθῇ τρίτος, καθόσον τοῦτο ἦτο ὑπόθεσις ἀρρωδῶς ἀποκλειστικῶς ἐκείνους τοὺς δύο μόνον· διαμάχη, ἐξ ἧς εἶχε δι' ἐλπίδος ὅτι ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὰ θὰ κατεῖχε τὴν νίκην.

Ὁ Μαρκήσιος ἤσχαλλε καὶ καθίστατο περίφροντις διὰ τὰς βιαίας καὶ παραφόρους κλίσεις τῆς θυγατρὸς του καὶ τὰς παραδόξους καὶ ἐκκεντρικὰς ροπὰς τῆς. Ἐλέγετο ὀμοιάζουσα πρὸς τινα θεῖον τῆς ἐκδεδιτημένον καὶ πολυτλαντα, φονευθέντα εἰς κνεφώδη τινὰ μυχθὸν προαστείου, εἰς τὸ βάθος δυσφήμου τινὸς οἴκου. Οἱ Δεμερσάν ἐκέκτηντο ἐν τῇ οἰκογενειακῇ των ἱστορίᾳ σειρὰν τραγικῶν γεγονότων. Μέλη τινὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης ἐγεννῶντο κατὰ τὰ διάκενα γενεᾶς τοσοῦτον εὐγενεῖς, μὲ κακοχυμίαν τινὰ ἀνεξήγητον, σπέρμα νόσου ἀκαταλήπτου. Ἡ πάθησις αὐτῆ προσωμοιάζε πρὸς ψυχικὰς τινὰς ἀλλοιώσεις, εἰδὸς τι διανοητικῆς διαταράξεως, πρὸς παρρηθῶν τινὰ τῶν συναισθημάτων. Χυμὸς τις κακός, ἐξ οὗ ὑπετέθη πρὸς κινδόν ὅτι τὸ οἰκογενειακὸν αἷμα διῦλισθη. Ὁ Μαρκήσιος πτυθελίς, ἐνόμισεν ἐπιβεβλημένον καθήκον ὑπὸ τῆς φρονήσεως νὰ ὑπαγάγῃ τὴν Θηρεσίαν εἰς ἐπιμελετημένην τινὰ παιδαγωγίαν, ἀνατροπὴν αὐστηρίαν, καὶ πρὸς τοῦτο τὴν ἐνέκλεισεν εἰς μοναστήριον, ἐνθα ἤλπιδεν, ὅτι ὁ κανὼν καὶ ὁ ἀπαρέγκλιτος βίος θὰ καταπραύνωσι τὴν φρίδον καὶ θὰ μορφώσωσι τὸν χαρακτῆρα, τὸν βίαιον καὶ σκαιόν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΜΥΡΟΛΟΓΙ

Νὰ μὴ εἶχε σκάσει ὁ ἀυγερινός, νὰ μὴ εἶχε δώσει ὁ ἥλιος ; Ποῦ ὁ Φῶτός μου ξεκίνησε ν' ἀλαφουνηγήσῃ. Βδομάδες ἐκνήγαγε στὰ ὄρη καὶ στοὺς λόγγους, Κι' ἐκεῖ, ὅπου ροβόλαε, γυρίζοντας στὸ σπῆτι, Κι' ἔφερεν ἀλάφι ζωντανά, κι' ἀρκούδια ἀλυστωμένα, Ὁ Χάρος τὸν ἀγνάντεψε, πὸ μὴ ψιλλῇ μαχούλα, Καὶ πᾶν, καὶ ὄν κερτέρεσε 'σ ἐν ἄγρο ριζοβούνι, Κι' ἄμτ τὸν εἶδε νᾶρχεται ἀπάνω 'στὸ καρτέρι, Νᾶχῃ 'στὸ πλάγι τὸ σπαθί, 'στὸν ὄμο τ' ντουφέκι,

Κι' ἕνα τραγοῦδι ὠμορφο 'στ' ἀγγελικὸ τοῦ στόμα, Ἐθάμπωσαν τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν ὠμορφίᾳ του, Καὶ τοῦ εἶπε παρακαλεστά, σὲ γνώριμος, σὲ φίλος : — “Ἐλα μ' ἐμένε, ὠμορφονίε, τῆς λεβεντιᾶς καμάρι, Στὰ μαῦρα τὰ παλάτια μου, σὸ μισρὸ μου βασιλεῖο, Γὰ νὰ σὲ κῆμω ἀρματωλὸ, γὰ νὰ σὲ βάλω ἀφέντη. Κι' ὁ Φῶτος τ' ἀποκρῆθηκε, κι' ἀντιλογιὰ τοῦ δὲ εἶ : — Νὰ χαίρῃσαι τὰ πλοῦτή σου, νὰ χαίρῃσαι τὸ βίό σου, Κι' ἂν ἔχῃς σπῆτια ὠμορφα, παλάτια, καὶ βσιλεῖο Μπορεῖς νὰ βρῆς ἀρματωλοῦς, νὰ βάλῃς κι' ἀφεντάδες, Γιατί δὲν θέλω τίποτε, ἀπ' ὅτι μοῦ χαρίζεις. Ἄρματωλὸς γεννήθηκα, κι' ἀφέντης θὰ πεθάνω ! — Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χάρος, ὁ κακός, ὁ ψυχοκυνηγάρης, Ποῦ παίρνω γέρους, καὶ γριεῖ, καὶ μεσοκαιριαμένους, Ποῦ παίρνω νιούς, ποῦ παίρνω νιές, ποῦ παίρνω καὶ παιδάκια, Καὶ κάποτε στὸ διάβα μου, κι' ἀγέννητα μαζεύω ! Π' ἀντιλογιὰ, 'σ ἀντιλογιὰ πιαστήκανε στὰ χέρια, Καὶ πῆγαν καὶ πολέυσαν σὲ μαρμαρένιο ἀλώνι. “Οταν ὁ χάρος χτύπαγε, ἐτράνταζαν τὰ ὄρη, Κι' ὅταν χτυποῦσε ὁ Φῶτός μου, ἐτράνταζαν οἱ κάμποι ! Σαράντα μέρες πόλεμο, σαράντα νεροσύγια, Κι' ἀπάνω, στὲς σαράντα μὴ ὁ Χάρος λέει τοῦ Φῶτου : — Γι' ἄς ρίξωμε τὰ πότιμα μας τὰ χρυσοκεντημένα, Κι' ἄς γένῃ ἡ μάχη σήμερα μὲ ξέσκουρα κετάλια ! — Μετὰ χαρᾶς σου, Χάρε μου, κι' ἄς γείνη ὅπως θέλεις ! Πετάει τὸ πόσι ὁ Φῶτός μου, καὶ χύνονται στὲς πλάτες ; Ἐκνθὴ μαλλιὰ μεταξιά, σὲ νὰ ἦτανε γουστάφι. Πετάει κι' ὁ Χάρος, ὁ σκληρὸς τὸ πόσι τὸ δικό του Καὶ φαίνεται ἄσπρο κούκκαλο. καὶ σὺν αὐτῷ κεφάλι. Ἄπλῶνε ὁ Χάρος στὰ μαλλιὰ τοῦ Φῶτου μὲ μανία Τὰ αἵματωμένα χέριτ του, καὶ πιάνει κλωστρίδες, Ἄπλῶνε εὐτὸς κι' ὁ Φῶτός μου στοῦ Χάρου τὸ κεφά'ι, Καὶ πιάνει ἄνεμο-βροῦ, καυκάλε δίχως τρίχα ! Κι' ἔτσι τοῦ Χάρου ἡ πονηριὰ ἐνίκησε τὸ γυζό μου, Τὸ γυζό μου, τὸ μονάκριβο, τὸν πολυχαπημένο. Ποῦ ἦταν, 'στους κάμπους φλάμπουρο, καὶ στὰ βουνὰ σημάια, Καὶ μέσα 'στους ἀρματωλοῦς ἀητὸς μὲ δυὸ κεφάλια ! (”)

ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΕΣ

Ἡ καψομάνα.

Εἶχε μὴ μᾶνα ἕνα γυζό καὶ νύχτα 'μέρα συμβουλή τοῦ δίνει νὰ πάῃ σὲ μερὴ μακρονὰ καὶ νοικοκυρῆς πλοῦσιος νὰ γείνη.

Ἄγνωστους τόπους νὰ διαβῇ, βουνά, πελάγη, κάμπους νὰ περάσῃ καὶ γὰ ν' ἀλλάξῃ ριζικό, καὶ ὡς τοῦ ἡλίου τὴν πηγὴ νὰ φθάσῃ.

— Μᾶνα καχόγνωμη, σκληρῆ, ποῖός Σατανᾶς νὰ μ'πῆκε 'στὴν ψυχὴ σου καὶ ξερριζώνεις σὺν τρελλῇ τὸ φίλτρο τῆς καρδιάς σου μοναχῆ σου ; —

Εἶχε μὴ μᾶνα ἕνα παιδί κι' ὁ ἴσκιος του αὐτὸς τὴν ἐβρῆνε καὶ ὄλο τοῦ λέει πῶς εὐτυχοῦν μονάχα ὅσοι ζοῦν σὲ χώρα ξένη.

Τὰ λόγια τῆς τὰ πονηρὰ τὸ παλλητᾶρι ἀκούει καὶ ἀναστενάζει, ὡς 'ποῦ μὴ 'μέρα τὴν φιλεῖ καὶ φεύγει καὶ οὔτε πίσου του κυττάζει.

(”) Εὐτυχεῖς λογιζόμεθα φιλοξενούμενοι εἰς τὰς στήλας τῆς “Ἴριδος” τὸ χαριτωμένον αὐτὸ μυρολόγι τοῦ δραμάτος “Γιὰ τὴν τιμὴν” τοῦ κ. Χρ. Χρηστοβασίλη. Τὸ ἄριστον αὐτὸ δρᾶμα, ὅπερ πράγματι θὰ τιμῆσῃ τὸν ποιητὴν του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ παρασταθῇ ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Κοτοπούλη.

Μὲ τοῦ διαβάτου τὸ ραβδί ἐρρίχθηκε 'στὴς ξενητεῖας τὴν στρατά, καὶ δούλος ἄχαρος περᾶ ὁ ἔρημος τὰ τρυφερά του νειάτα.

Μὰ ἦλθε 'μέρα ποθητῆ κ' ἔγεινε ὁ ξένος ἄνδρας καὶ λεβέντης καὶ ὁ κχιματᾶρης ὁ φτωχός τρῆνός καὶ μυριόπλοτος ἀφέντης.

Τότε 'στὸ σπῆτι τοῦ γυρνᾶ, μὰ τὴν γωνιά του βλέπει κρεμισμένη καὶ ἡ καψομάνα τὸν βουβῆ 'ς τὸ νεκροκράββατο ἦταν ζαπλωμένη.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΚΜΑΤΑ

Ὁ ἀγκηπτός μας φίλος καὶ εὐελπις ποιητῆς κ. Σπ. Μαρσοῦκας πρὸ τῆς ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχωρήσεώς του δι' Ἐπάτην μᾶς ἔστειλεν ἀπὸ τὰ **Γλυκοχαράκματα** τοῦ τὸ κατωτέρω ποιήμα ὁ **Λιποτάκτης**, συνοδεύσας αὐτὸ καὶ δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς. Ἀμφότερα τὰ δημοσεύμενα ἐν ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν, ἐπιφυλασσόμενοι προσεχῶς νὰ γράψωμεν ἐν ἐκτάσει γιὰ τὰ **Γλυκοχαράκματα** του, τῶν ὁποίων ἡ ἀνατολή, δὲν ἀμφιβάλλομεν, θὰ εὐφράνῃ δαψιλῶς τοὺς φιλομούσους.

«Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3 Ἰουλίου 1898.

Φίλε Καλέ !

Μεταξὺ τῶν εὐδῶμων ἴων καὶ τριανταρῶλων, μεταξὺ τῶν ὀακίνθων καὶ λειριῶν, ἀτινα ἀπαρτίζουσι τὴν πολυποίκιλον ἀνοδοέσμηνην, θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ δεχθῆτε ἕνα φτωχολόουδο ἰδικὸν μου, μὴ παπαροῦνα ἀπ' τὸ Σπερχειό' ἕνα τραγοῦδι κπ' τὴν Ἐπάτη τὴν πατρίδα μου, ἀπ' τὰ **Γλυκοχαράκματα** τοῦ Παρνασσού καὶ τῆς Οἴτης ἀνεκδότου συλλογῆς μου.

Καλὴν ἀντάμωσιν, φίλε μου, καὶ ἔχε ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς καμμίαν σχολὴν εἶμαι ἀτίθασσος μαθητῆς τῆς ἀπεράντου Σχολῆς τῆς Φύσεως, ἣτις πάνυ εὐχαρίστως δέχεται ὡς μαθητὰς ἐξ ἴσου ὄλους μας. Γράφων ταῦτα εἰς σέ, τὸν ὁποῖον ἐκτιμῶ καὶ ἀγαπῶ ἰδιαζόντως, δὲν σκοπῶ ἐπ' αὐτῶν νὰ ἐπιτύχω δόξαν.

Ὁ ἰδικός Σας Σπύρος Μαρσοῦκας»

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

Σὶν πῆρε σθάρνα τὰ βουνά κι' ἀνάηρα τὰ πλάγη, Νὰ βρῆ κλαράκι φροντωτὸ νὰ σκιώσῃ, νὰ δροσίσῃ, Νὰ βρῆ βροσύλα γάργαρη τῇ δίψῃ του νὰ σβύσῃ. Νὰ βρῆ λιθάρι ριζιμῶ νὰ σταυρῶθῃ νὰ κάτῃ Ν' ἀκουρμαστῇ τὴν πέριδικα τὴν πικρκαταρροῦσα Πρὶ καταργιέται ὀλημερῆς τὸν μαῦρο καταδότῃ. Διάβινε, περνοῖάθβαινε σὺν ἄδικῃ κατάρᾳ, Πῶχῃ σ' ἀπόγκρεμα βουνά σὲ φιεβρά στεφάνια Σὲ στορνάρωπέτρες κακῆς, ποῦ πᾶν τ' ἀγριαγίδα. Δρόμαγε στὴν ἀτέλειωτη στρατά τοῦ καταδότῃ “Ὅπου φινεῦει ἀσπλαγχα τὴν Μᾶνα πῦ τὸν γέννα. Γι' αὐτὸ τὸν δέρνει δρόλνπας καὶ πετρωτὸ χαλάζει. Κι' ἡ Πλάσι ἀποθέμελα στὸ διάβα του τραντάζει.

Σπύρος Μαρσοῦκας

Η ΠΟΙΜΕΝΙΣ

(Συνέχεια τὰ τέλος)

Ἐμείνα οὕτω κοιμώμενος μέχρι τῆς πρωίας, τασάτη ἦτο ἡ πρὸς ὕπνον διάθεσίς μου, ὅτε ἐγεγέρθεις ἤκουσα μικρὸν ἐφημεριδοπῶλον φωνάζοντα στενωροῖα τῆ φωνῆ· «ἐφημερίς ἡ Π. . . καὶ τὰ νέα τοῦ Ναυπλίου»· ἀπλῶς ὑπὸ περιεργείας τότε κινούμενος, διότι τὰ νέα τοῦ Ναυπλίου μοι ἦσαν γνωστά, ἠγόρευσα ἐν φύλλον καὶ ὀφθαλμὸς μου ἔπεσεν ἐπὶ τινος εἰδήσεως ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «αὐτοκτονία ἡ ἔγκλημα» ἐχούσης ἐπὶ λέξεσιν ὡς ἑξῆς :

«Χθὲς τὴν νύκτα εὐρέθη ὑπὸ ἀλιέων ἐν τῇ θαλάσῃ παρὰ τὴν θέσιν α' Ἀρβαριτιάδ» πτώμα πλέον, ὅπερ ἀνεγνωρίσθη ὡς τὸ τῆς ἐκεῖ πλησίον βοσκουσίας πρόβατα ποιμενίδος Γιούλας Κ. ἐκ τοῦ Χωριό Κ. . . ὡς ἐκ τοῦ προκεχωρηκότος τῆς ὥρας δὲν ἔχομεν σχετικὰς πληροφορίας . . . ἡ ἀνάκρισις ἐπελήρηθη τοῦ ἔργου τῆς».

Ἐνεὸς ἔστιν ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς εἰδήσεως ταύτης· ἀμέσως ὑπόπτουσα τὰ πάντα, συνεκινήθη ἐν τῷ ἔπακρον καὶ ἀτάκτως πως ἐνδοθεῖς, ἐξῆλθον πορευόμενος, γογγῶ τῷ ποδὶ πρὸς τὴν Ἀρβαριτιάδ. Ἐφθασα ἐκεῖ καὶ ἀνεζήτησα τὴν θέσιν, ἐν ἣ τὴν προτεραίαν ἐρρέμβασαν, ἐξ αὐτῆς ὁδηγηθεῖς, εὐρον καὶ τὴν θέσιν τῆς ποιμενίδος, ἀλλὰ οὐδ' ἴχνος αὐτῆς ἐφαίνετο, καὶ ἐγὼ φοβερὰ στενοχωρημένος ἐπέστρεφον εἰς τὴν πύλην τῆς Ἀρβαριτιάς, συνήντησα πολὺν γέροντα φουστανελλοφόρον, κρατοῦντα ὑψηλὴν ῥάβδον, σπουδαῖον σῆμα τοῦ ποιμένου· τὸν ἐχαίρετσα καὶ τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς σκητῆς τῆς προτεραίας, ἂν ἐγνώριζέ τι.

—Ἐ! παληκάρι μου, μὴ εἶπεν, ἐπνίγηκεν ἡ κακορρίζικη ἡ Γιούλα, γιατί δὲν ἤμπορούσε νὰ ἔβρισκεται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, κανένα δὲν εἶχε, ἂν καὶ ὄλο τὸ χωριὸ τῆς ζήλευε τὴν προκοπήν.

—Μὰ σ' ἐβίη τι πρὶν πνιγῆ; —Ἐ! ! παληκάρι μου, τ' ἀφεντικό τῆς ἤθελε νὰ τὴν δώσῃ σ' ἕνα συγγενῆ του γιὰ νύφη, μὰ ἡ Γιούλα ἐκτίμαγε τὸ γιὸ τοῦ μπάμπου-Δημήτρη, κ' ἐκεῖνον μονάχα ἤθελε, τ' ἀφεντικό τῆς τὴν ἀρραβώνισσε μὲ τὸ στανὶ μ' ἐκεῖνον ποῦ ἤθελε αὐτὸς καὶ γι' αὐτὸ ἐπνίγηκε τὸ κακορρίζικο τὸ τσουπί.

—Καὶ τώρα ποῦ τὴν ἔχουν; ἠρώτησα. —Τὴν πῆγαν στὸ χωριὸ ἀπ' τὴν αὐγή, εἶπε, καὶ χαιρετίσας με ἀνεχώρησεν.

Ἐπέστρεψα τότε καὶ ἐγὼ εἰς τὴν πόλιν βραχύτατα συγκεκριμένους ἐκ τῆς ἀφηγήσεως τοῦ γέροντος. Ἐν τῇ πόλει τὸ γεγονὸς ἐσχολιάζετο, συνεζητεῖτο ἐν ταῖς καφενείοις, μετεβιβάζετο ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ποικιλλόμενον διαφοροτρόπως καὶ λαμβάνον παρὰ τοῦ ἐκάστοτε διηγουμένου καὶ διάφορον χροιάν. Ἐν τινι μεγαλοπύλει τὸ πρᾶγμα θὰ παρήρηχοτο ἀπαρτήρητον, ἡ ποικιλία τῶν εἰδήσεων, τὰ διάφορα συμβάντα, ἄλλως καὶ τὸ συχνὸν τοῦ προκειμένου θέματος δὲν ἀφίνουσι τὰ πνεύματα νὰ κατέχωνται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ λογισμοῦ. Ἄλλως ὅμως ἔχει τὸ πρᾶγμα εἰς τὰς μικρὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας πολλὰ εἰς γάμος εἶνε τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας· τὸ συμβᾶν λοιπὸν τοῦτο, τὸ ὁποῖον τσοῦτον ἐσχολιάζοντο ὑπὸ τῶν φιλησῶν κατοίκων Ναυπλίου, μετέπεσεν ἐκ τῆς δολοφονίας εἰς τὴν αὐτοκτονίαν. Ἴδου δὲ τί ἐδημοσίευσεν μετὰ μίαν ἐβδομάδα τ' ἀνωτέρω φύλλον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο: «Τὸ γεγονὸς τοῦ εὐρεθέντος ἐν τῇ θαλάσῃ πτώματος, τὸ ὁποῖον τσοῦτον συνεκίνησε τὴν πόλιν μας, καὶ τὸ ὁποῖον ἀνηγγείλαμεν τῷ κοινῷ διὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου μας δὲν ἦτο ἡ ἀπλὴ αὐτοκτονία· αἱ γενόμεναι ἀνακρίσεις ἀπέδειξαν σαφέστατα τοῦτο· αὐτοκτονήσασα οὐδὲν ἄλλο συνήνει νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν ὑπὸ τοῦ προστάτου του συνιστώμενον, δι'

ἄλλον ἢ καρδία τῆς ἔπαλλε· πρὸ ἡμερῶν ἠρραβωνίσθη ἄκουσα τὸν συνιστώμενον· ἐπειδὴ δ' ὁ γάμος τῶν ἐπιβαλλόμενων ἐπλησίαζεν, ἐπροτίμησε τοῦτου τὸν θάνατον καὶ μὲ τὴν σκληρὰν ἀπόφασιν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, εὐρούσα τοῦτον ἐκεῖ».

Τὸ διάφορον τοῦτο συνερῶνει πληρέστατα μὲ τὴν ἀφήγησιν τοῦ γέροντος.

Ἐξ ἡμέρας πρὶν τῆς αὐτοκτονίας, ἡ δύσμοιρος ποιμενίς εἶχε πεμφθῆ εἰς τὴν βοσκὴν τῆς Ἀρβαριτιάς μακρὰν ἐκεῖνου, δι' ὃν ἡ καρδία τῆς ἔπαλλεν, ἵνα ἐκεῖ μακρὴν του συναινέσῃ εἰς τὸν γάμον μετὰ τοῦ ἄλλου, πλὴν ἄλλο τέλος τὴν ἀνέμενε.

Ἦδῃ, ὅστις διέρχεται ἐκ τοῦ μικροῦ ναυδρίου τοῦ χωρίου τῆς Γιούλας, βλέπει ξύλινον σταυρὸν ἐμπειρημένον ἐπὶ τινος τάφου σύμβολον τῆς ματαιότητος καὶ τοῦ θανάτου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀειθιλλοῦσης χλόης, ἦτις τὸν περιβάλλει καὶ σχεδὸν τὸν ἀποκρύπτει, διορῶνται ὀλίγα γράμματα δηλοῦντα ἐν ὄνομα, τὸ ὄνομα τῆς Γιούλας.

Ναύπλιον 1894 ΛΥΜΠΕΡΗΣ Θ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ

Ὁ θάνατος τοῦ Μόσχου

Ἐ τοῦ βουνοῦ τὰ πλάγια πέρα,
ποῦ ἀνθεὶ δροσάτη χλόη,
ὁ βοσκὸς μὲ τὴ φλογέρα
ψέλνει μαῦρο μυρολόδι.

Γιατὶ πέθανε χτὲς βράδῳ
ἡ ξανθοῦλα ἡ Μυρτιά,
ποῦ τὴν εἶχε στὸ κοπάδι
γιὰ μονάχην συντροφιά.

Ἄπ' τὰ μάτια του τὰ μαῦρα
πάν τὰ δάκρυα σὰν βρῦσιν,
στὴν καρδίᾳ του καίει λαύρα,
ποῦ ποτέ, ἄχ! δὲν θὰ σβύσῃ.

Καὶ στὸν ἦχο τῆς φλογέρας,
ποῦ στενάξ' ἡ ρευματιά,
ἀποκρίνεται ὁ ἀγέρας
πῶς «ἐπέθαν' ἡ Μυρτιά!»

Μόσχου, καῦσε περὶ τὸ δάκρυ
καὶ τὸ σῆμαντρο χτυπάει
στοῦ χωριοῦ ἰδὲ τὴν ἄκρη
κάποιο λείψανον τραβάει . .

Τρέμ' ὁ δόλιος σὰν καλάμι,
ποῦ τὸ δέρνει ὁ βορρᾶς
δὲν ἠξεύρει τί νὰ κάμῃ
στοῦν καὶ μὲ τῆς συμφορᾶς!

Καὶ στοῦ πόνου του τὴ λαύρα,
ποῦ μαραίνει τὴν καρδίᾳ του,
φαίνονται ὅλα μ' πρὸς του μαῦρα
σὰν προμνήνυμα θανάτου . .

Ἐστὸ χωριὸ τώρα γυρνοῦνε
τὴν ἐθάψαν τὴ Μυρτιά . . .
κι' ἄξαφνα τοῦ Μόσχου ἀκοῦνε
τὸν γκρεμὸ 'στὴ ρευματιά!

Σπάρτη ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ

«Η ΟΜΟΝΟΙΑ»

Π. Γ. ΣΑΡΔΟΥ ἐν Λάρνακι (Κύπρου)

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο καφενεῖον περιέχει πλὴν τοῦ ἀγροῦ καφέ καὶ Ζύθον νωπότατον μὲ ἐξόχους μεζεδες. Ἀναγνωστῆριον πλῆρες. Σφαιριστῆριον κλπ. κλπ.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ (LAFOIR)

ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΡΕΜΦΥΛΑΚΗ

Ἐν Λάρνακι τῆς Κύπρου

Ὅ,τι ζητήσῃτε θὰ τὸ εὐρήτε εἰς τοῦ φιλοπροδου κ. Καρεμφυλάκη: ἀρώματα ἐκλεκτά, πέλους Ἀγγλικούς, κομψοτεχνήματα, Κυπριακὰ ἀρχαιοτήτας, παλαιὰ γραμματόσημα Κυπριακὰ καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς πολυτελείας.

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΗΛΙΑ ΓΟΜΒΙΔΗ

Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου ἐν Ἀθήναις

Ἀσφάλεια, ἐχεμύθεια, ἀ ρίβεια.

ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΕΙΟΝ «Η ΑΡΤΕΜΙΣ»

ΘΕΜ. ΑΡΚΑΔΗ

Ὁδὸς Ἀδριανοῦ, 64. Ἐν Ἀθήναις

Πωλοῦνται ἅπαντα τὰ κυνηγετικὰ εἶδη.

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους σιδηρουργικὴν ἐργασίαν.

ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ ΕΝ ΣΥΡΩ

ΕΥΣΤΡ. ΠΕΡΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΟΥ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Κατασκευάζονται τὰ ὠραιότερα ποτά: Ἀνθόρακον, Τριαντάφυλλον, Νέκταρ καὶ Ρίγανη ἐξόχως.

Π. Β. ΜΠΑΒΕΑΣ

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς ἁγίου Μάρκου, πλησίον Ἱεροῦ Λόχου

Πωλοῦνται παντὸς εἶδους βερνίκια, δέρματα Γαλλίας καὶ πάντα τὰ εἶδη τῆς ὑποδηματοποιίας.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΘΕΟΦ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

225—Ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου—225

Κάτωθι τῆς οἰκίας Καυτατζόγλου.

Τὰ στερεώτερα, τὰ κομψότερα, τὰ εὐθηνότερα ὑποδήματα κατασκευάζονται εἰς τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦτο.

Μία δοκιμὴ ἀρκεῖ.

Ἐμμ. Κυταρῶλος ἰατρός, ὁδὸς Πανεπιστημίου, 24.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ «Ο ΑΒΕΡΩΦ»

ΜΙΧΑΗΛ ΛΕΚΟΥ

(Ὁδὸς Σταδίου, ἔνταρτι τῆς Βουλῆς)

Ἀθθονία καὶ εὐθηνία καθαριότης καὶ ποικιλία

εἶναι τὰ σπουδαιότερα πλεονεκτήματα τοῦ ὀνομαστοῦ αὐτοῦ Ξενοδοχείου, τοῦ ὁποῖου οἱ πελάται εὐρίσκουν πάν ὅτι συντελεῖ πρὸς εὐχαρίστησιν αὐτῶν.

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

«ΤΟ ΑΘΗΝΑΙΟΝ»

Σαριγιάννη καὶ Κιέιου

Ὁδὸς Νίκης, ὀπισθεν Ξενοδοχείου Ἀγγλίας

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅλοι εἰ εἶναι οἱ εὐρωπαϊκοὶ καὶ οἱ ἐγγχώριοι

ΖΥΘΟΣ, ΖΥΘΟΣ, ΖΥΘΟΣ

Ἐξόχος, γευστικώτατος, παγωμένος. Μεζεδες θεσπέσιοι

ΣΤΡΕΙΔΙΑ—ΓΑΡΙΔΕΣ

ΦΩΑΝΤΗΡΙΟΝ

ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΜΠΕΤΣΙΚΟΥΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

(Πλησίον Μητροπό εως, ὁδὸς Ἀπέλλωνος, 28).

Τὸ ἄνω ὑφαντήριον παρασκευάζει τὰ ἐκλεκτότερα μεταξωτά, εἰς ποικίλους, νέους καὶ στερεωτάτους χρωματισμούς. Ὅτι δὴποτε ζητήσῃτε θὰ τὸ εὐρήτε εἰς τὸ ὑφαντήριον τῆς φιλοπροδου κυρίας

Φωτεινῆς Μπετσικούρα

ΡΕΤΟΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΜΙΧΑΣ

Πλατεία Βουλῆς—Ἀθήναις

Ἐργασίαι ἐπιστημονικαὶ [Τμήμα ἰδιαίτερον]

Συμβουλαὶ νομικαὶ, γνωμοδοτήσεις, συμβιβασμοὶ ἐξώδικοι καὶ ἐξαγωγαὶ δικῶν, ἐξελέγξει ἰδιοκτησίας.

Συναλλαγαὶ Ἀστικαὶ καὶ Ἐμποροπραξικαὶ.

Προεξιφήσεις. Εἰσπράξεις χρημάτων, μερισμάτων, τραπέζων τόκων, ἐνοικίων κλπ.—Ἀγροπωλησίαι ἀκὶ ἦτων καὶ ἄξιω χρηματικῶν. Δάνεια ἐπὶ ὑπὸθήκῃ καὶ τίτλοις.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ἢ «Πρόσδος»

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Ἐνταρτι τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου

τοῦ προοδευτικοῦ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΔΟΥ

Καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὰ ἀθηναϊκὰ. Γλυκίσματα, φοντάν, παγωτά καὶ γρανίτα ὑπὸ εἰδικῷ τεχνίτου κατασκευαζόμενα.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΒΙΩΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Σ. ΣΑΟΥΔΗ

Ἐν Ζαχαζικῷ

Ἐτοιμα ἐνδύματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν, πλουσιωτάτη συλλογὴ, τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ

Κατάστημα Νεωτερισμῶν

Α. ΑΡΓΥΡΑΚΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ (ΑΙΓΥΠΤΟΥ)

(Μεγάλῃ ὁδῷ Ἀτταρίν, παραπλεύρως τῆς Ἐκκλ. τοῦ Εὐαγγελισμοῦ)

Πίλοι διὰ κυρίας, δεσποινίδας καὶ παῖδας, χειρόκτια, ταινίαι, τρίχαπτα, ἄνθη, πετρά, καὶ ὅ,τι δὴποτε ζήτησῃ τὸ μᾶλλον καλαισθητὸν γούστο θὰ τὸ εὐρή εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κ.

Α. Ἀργυράκη.

JOSEF MOURAT

LARNACA CHYPRE

Ἀνταλάσσει παντὸς ἔθνους γραμμωτόσημα.

